

e-ZBIÓR PRAW

USTAWA

z 8 marca 2013 r.

o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych*

(Dz.U. z 2019 r. poz. 118, ost.zm. Dz.U. z 2019 r. poz. 1649)

wraz z wyjaśnieniami Ministerstwa Rozwoju

* *Poprzedni tytuł ustawy: ustawa o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Zmiana brzmienia nastąpiła od 1 stycznia 2020 r. [Tytuły w klamrach pochodzą od redakcji PRB. Zmiany wchodzące w życie 1 stycznia 2020 r. oznaczone zostały kolorem czerwonym]*

Spis treści

Od redakcji PRB	2
Ustawa z 8 marca 2013 r. o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych	4
Wyjaśnienia Ministerstwa Rozwoju: Ustawa o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia zatorów płatniczych – czego dotyczą zmiany i jak je stosować	20

Od redakcji PRB

Ustawą z 19 lipca 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia zatorów płatniczych (**Dz.U. z 2019 r. poz. 1649**) wprowadzono nowe przepisy mające usprawnić regulowanie i dochodzenie należności cywilnoprawnych. Zmiany te dotyczą wszystkich podmiotów gospodarczych, należących zarówno do sektora prywatnego, jak i publicznego.

Ustawa zmieniająca wprowadziła nowe rozwiązania.

Dziesięć rozwiązań zapobiegających zatorom płatniczym

- 1.** Skrócono podstawowy termin zapłaty w transakcjach handlowych.
- 2.** Wprowadzono różne terminy zapłaty w transakcjach handlowych między jednostkami sektora publicznego i prywatnego oraz między jednostkami dużymi a małymi i średnimi.
- 3.** Wprowadzono zasadę automatycznej zmiany postanowień umów lub faktur na temat terminu zapłaty niezgodnych z ustawą na zgodne z nią.
- 4.** Podwyższono stopy odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych.
- 5.** Zróżnicowano wielkość rekompensaty za dochodzenie zapłaty w transakcjach handlowych, zależną od kwoty transakcji.
- 6.** Wprowadzono możliwość niedochodzenia kwoty rekompensaty niewspółmiernie wysokiej w stosunku do zobowiązania.
- 7.** Wprowadzono zakaz zbywania roszczeń w zakresie rekompensat.
- 8.** Naruszenia ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych zaliczono do czynów nieuczciwej konkurencji.
- 9.** Na grupy kapitałowe i duże podmioty nałożono obowiązek przekazywania sprawozdań o stosowanych terminach zapłaty w transakcjach handlowych.
- 10.** Wprowadzono zakaz nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń zagrożony karą, obowiązujący podmioty niepubliczne.

Dodatkowym impulsem do przestrzegania terminów zapłaty w transakcjach handlowych ma być **zmiana zasad obliczania przychodów i kosztów dla celów ustalenia podatków dochodowych od osób fizycznych i prawnych**. **Wierzyciele** będą mogli pomniejszyć przychody o kwoty świadczeń należnych, a nieotrzymanych w danym okresie rozliczeniowym. Natomiast **dłużnicy** nie będą mogli zaliczać do kosztów uzyskania przychodów danego okresu rozliczeniowego kwot niespłaconych w terminie zobowiązań.

Te zasady rozliczeń mają spowodować rozliczanie przychodów i kosztów w okresie, kiedy zostaną faktycznie uzyskane (poniesione), a nie w czasie, kiedy będą należne, a nieuregulowane. Ma to dostosować wielkość zobowiązań podatkowych do faktycznie uzyskanych przychodów (poniesionych kosztów).

Jednostki powinny stosować nowe zasady płatności w transakcjach handlowych oraz zasady dotyczące dochodzenia należności wynikające z nowelizacji uoip.

Zmiany zasad płatności w transakcjach handlowych

W przypadku jednostek sektora publicznego zmiany zasad płatności i dochodzenia należności w transakcjach handlowych dotyczą kilku aspektów (patrz: **tabela**).

Tabela. Zmiany zasad ustalania terminów płatności i dochodzenia należności w transakcjach handlowych

Lp.	Zmieniony obszar	Zakres zmian
1	Zmiana wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych	<p>1. Dla wszystkich podmiotów sektora publicznego poza podmiotami leczniczymi – odsetki mają być równe sumie stopy referencyjnej NBP i 10 punktów procentowych.</p> <p>2. Dla podmiotów leczniczych – odsetki mają być równe sumie stopy referencyjnej NBP i 8 punktów procentowych.</p>
2	Skrócenie obowiązujących ww. podmioty terminów zapłaty w transakcjach handlowych	Terminy zapłaty zobowiązań jednostek sektora publicznego wynikających z transakcji handlowych wynoszą do 30 dni (a w przypadku podmiotów leczniczych do 60 dni) od dnia doręczenia dłużnikowi faktury lub rachunku.
3	Zmiana wysokości rekompensaty za koszty odzyskiwania należności	<p>Rekompensata stanowi równowartość:</p> <ul style="list-style-type: none"> ■ 40 euro – dla świadczeń nieprzekraczających 5000 zł, ■ 70 euro – dla świadczeń wyższych niż 5000 zł, ale niższych niż 50 000 zł, ■ 100 euro – dla świadczeń równych lub wyższych niż 50 000 zł.
4	Zasady ustalania kwoty należnej rekompensaty za odzyskiwanie należności	Przy ustalaniu kwoty należnej rekompensaty za odzyskiwanie należności stosuje się średni kurs euro ogłoszony przez NBP ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne.
5	Zakaz zbywania roszczeń o rekompensatę za odzyskiwanie należności	Jednostki nie mogą zbywać roszczeń o rekompensatę za odzyskiwanie należności. Mogą być one dochodzone wyłącznie przez podmioty, którym przysługują. Ma to uniemożliwić nadużycia polegające na przypisywaniu dłużnikom do zapłaty kwot rekompensat wyższych lub równych długowi, a następnie zbywaniu ich firmom windykacyjnym, w celu osiągnięcia korzyści majątkowej przez wierzycieli.
6	Automatyczne stosowanie, zamiast nieważnych postanowień umów, ustalających terminy zapłaty niezgodnie z przepisami, postanowień zgodnych z obowiązującymi terminami	Automatyczne stosowanie postanowień ustawy w zakresie długości terminów zapłaty ma na celu zabezpieczenie interesów dłużników, którzy znajdują się w mniej korzystnym położeniu od wierzycieli. Na przykład jednostki prywatne ubiegające się o zamówienia publiczne często godziły się na niekorzystne terminy zapłaty, ponieważ zależało im na otrzymaniu zleceń. Po nowelizacji ustalone terminy zapłaty dłuższe niż w ustawie automatycznie będą zmieniane na maksymalne terminy ustawowe. Bez konieczności zmian w umowie dłużnicy będą mogli domagać się odsetek za przekroczenie terminów zapłaty w transakcjach handlowych.
7	W przypadku jednostek organizacyjnych będących podatnikami podatku dochodowego od osób prawnych wprowadzono szczególne zasady rozliczania przychodów i kosztów podatkowych	Podatnicy podatku dochodowego od osób prawnych będących wierzycielami będą mogli pomniejszyć przychody o kwoty świadczeń należnych, a nieotrzymanych w danym okresie rozliczeniowym. Natomiast podatnicy będący dłużnikami nie będą mogli zaliczać do kosztów uzyskania przychodów danego okresu rozliczeniowego kwot niespłaconych w terminie zobowiązań.

Nowe przepisy mają zastosowanie do transakcji handlowych, których termin zapłaty upływa po 31 grudnia 2019 r.

Zmiany w ustawie o finansach publicznych

Dla jednostek sektora publicznego dodatkowo wprowadzono zmiany do uofp. Nowelizacja tej ustawy dotyczy **możliwości niedochodzenia należności budżetu państwa lub budżetów JST o charakterze cywilnoprawnym**.

Zgodnie z nowymi uregulowaniami dysponent części budżetowej lub państwowego funduszu celowego może wyrazić zgodę na niedochodzenie należności budżetu państwa o charakterze cywilnoprawnym, której kwota wraz z odsetkami nie przekracza 100 zł. W przypadku należności z tytułu rekompensaty za odzyskiwanie należności w transakcjach handlowych może on wyrazić zgodę na jej niedochodzenie, jeżeli jej kwota jest równa dochodzonemu świadczeniu albo jest od niego wyższa.

Podobne rozwiązanie zostało przewidziane dla należności budżetu JST i samorządowych jednostek organizacyjnych. Może być stosowane, jeśli odpowiednią uchwałę podejmie organ stanowiący JST.

Przepisy te automatycznie mają zastosowanie do transakcji handlowych, których termin zapłaty upływa po 31 grudnia 2019 r. Ale w przypadku transakcji zawartych przed 1 stycznia 2020 r. dysponent części budżetowej, dysponent państwowego funduszu celowego albo organ stanowiący JST może postanowić o niedochodzeniu należności z tytułu rekompensaty, jeśli stała się ona wymagalna po 1 stycznia 2020 r.

USTAWA

z 8 marca 2013 r.

o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych¹⁾

(Dz.U. z 2019 r. poz. 118, zm.: Dz.U. z 2019 r., poz. 1649)

(Dziennik Ustaw z dnia 21 stycznia 2019 r.)

[Tytuły w kłammerach pochodzą od redakcji PRB. Zmiany wchodzące w życie 1 stycznia 2020 r. oznaczone zostały kolorem czerwonym]

Art. 1. [Zakres przedmiotowy]

Ustawa określa szczególne uprawnienia wierzyciela i obowiązki dłużnika w związku z terminami zapłaty w transakcjach handlowych, skutki niewykonania takich obowiązków oraz postępowanie w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych.

Art. 2. [Stosowanie przepisów ustawy]

Przepisy ustawy stosuje się do transakcji handlowych, których wyłącznymi stronami są:

- 1) przedsiębiorcy w rozumieniu przepisów ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców (Dz.U. poz. 646, 1479, 1629, 1633 i 2212);
- 2) podmioty prowadzące działalność, o której mowa w art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców;
- 3) podmioty, o których mowa w art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych (Dz.U. z 2018 r. poz. 1986 i 2215);
- 4) osoby wykonujące wolny zawód;

- 5) oddziały i przedstawicielstwa przedsiębiorców zagranicznych;
- 6) (*uchylony*)
- 7) przedsiębiorcy z państw członkowskich Unii Europejskiej, państw członkowskich Europejskiego Porozumienia o Wolnym Handlu (EFTA) – stron umowy o Europejskim Obszarze Gospodarczym lub Konfederacji Szwajcarskiej.

Art. 3. [Wyłączenie stosowania przepisów ustawy]

Przepisów ustawy nie stosuje się do:

- 1) długów objętych postępowaniami prowadzonymi na podstawie przepisów ustawy z dnia 28 lutego 2003 r. – Prawo upadłościowe (Dz.U. z 2017 r. poz. 2344 i 2491 oraz z 2018 r. poz. 398, 685, 1544 i 1629) oraz ustawy z 15 maja 2015 r. – Prawo restrukturyzacyjne (Dz.U. z 2017 r. poz. 1508 oraz z 2018 r. poz. 149, 398, 1544 i 1629);
- 2) umów, na podstawie których są wykonywane czynności bankowe w rozumieniu przepisów art. 5 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz.U. z 2018 r. poz. 2187 i 2243);
- 3) umów, których stronami są wyłącznie podmioty zaliczane do sektora finansów publicznych w rozumieniu przepisów o finansach publicznych.
- 4) (*uchylony*)

Art. 4. [Definicje]

Użyte w ustawie określenia oznaczają:

- 1) transakcja handlowa – umowę, której przedmiotem jest odpłatna dostawa towaru lub odpłatne świadczenie usługi, jeżeli strony, o których mowa w art. 2, zawierają ją w związku z wykonywaną działalnością;
- 1a) **świadczenie pieniężne – wynagrodzenie za dostawę towaru lub wykonanie usługi w transakcji handlowej;**
- 2) podmiot publiczny – podmioty, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 1–3a ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych;
- 3) **odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych:**
 - a) **w przypadku transakcji handlowych, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny będący podmiotem leczniczym – odsetki w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i ośmiu punktów procentowych,**
 - b) **w przypadku transakcji handlowych, w których dłużnikiem nie jest podmiot publiczny będący podmiotem leczniczym – odsetki w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i dziesięciu punktów procentowych;**
- 4) **podmiot leczniczy – podmiot, o którym mowa w art. 4 ust. 1 pkt 2–4 ustawy z dnia 15 kwietnia 2011 r. o działalności leczniczej (Dz.U. z 2018 r. poz. 2190 i 2219 oraz z 2019 r. poz. 492, 730 i 959);**
- 5) **mikroprzedsiębiorca, mały przedsiębiorca, średni przedsiębiorca – odpowiednio mikroprzedsiębiorcę, małego przedsiębiorcę i średniego przedsiębiorcę w rozumieniu załącznika I do rozporządzenia Komisji (UE) nr 651/2014 z dnia 17 czerwca 2014 r. uznającego niektóre rodzaje pomocy za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i art. 108 Traktatu (Dz.Ur. UE L 187 z 26.06.2014, str. 1, z późn. zm.);**

- 6) duży przedsiębiorca – przedsiębiorcę niebędącego mikroprzedsiębiorcą, małym przedsiębiorcą ani średnim przedsiębiorcą.

Art. 4a. [Stosowanie przepisów Kodeksu cywilnego]

Do transakcji handlowych nie stosuje się przepisu art. 481 § 2 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. – Kodeks cywilny (Dz.U. z 2018 r. poz. 1025, 1104, 1629, 2073 i 2244).

Art. 4b. [Wyłączenie możliwości powoływania się przez dużego przedsiębiorcę na oświadczenie mikroprzedsiębiorcy, małego i średniego przedsiębiorcy o braku takiego statusu]

Dłużnik będący dużym przedsiębiorcą nie może powoływać się przeciwko wierzycielowi będącemu mikroprzedsiębiorcą, małym przedsiębiorcą albo średnim przedsiębiorcą na jego oświadczenie, że nie jest mikroprzedsiębiorcą, małym przedsiębiorcą albo średnim przedsiębiorcą, chyba że mimo dołożenia należytej staranności nie wiedział o nieprawdziwości tego oświadczenia.

Art. 4c. [Oświadczenie o posiadaniu statusu dużego przedsiębiorcy]

Dłużnik będący dużym przedsiębiorcą składa drugiej stronie transakcji handlowej oświadczenie o posiadaniu statusu dużego przedsiębiorcy. Oświadczenie składa się w formie, w jakiej jest zawierana transakcja handlowa, najpóźniej w momencie jej zawarcia.

Art. 5. [Żądanie odsetek w sytuacji, gdy termin zapłaty jest dłuższy niż 30 dni]

Jeżeli strony transakcji handlowej, z wyłączeniem podmiotu publicznego będącego podmiotem leczniczym, przewidziały w umowie termin zapłaty dłuższy niż 30 dni, wierzyciel może żądać odsetek ustawowych po upływie 30 dni, liczonych od dnia spełnienia swojego świadczenia i doręczenia dłużnikowi faktury lub rachunku, potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi, do dnia zapłaty, ale nie dłużej niż do dnia wymagalności świadczenia pieniężnego.

Art. 6. [Żądanie odsetek w sytuacji, gdy termin zapłaty nie został określony w umowie]

1. Jeżeli strony transakcji handlowej nie przewidziały w umowie terminu zapłaty, wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, po upływie 30 dni liczonych od dnia spełnienia przez niego świadczenia, do dnia zapłaty. W przypadku, o którym mowa w art. 9 ust. 1, upływ 30 dni liczony jest od dnia zakończenia badania.

2. *(uchylony)*

3. *(uchylony)*

Art. 7. [Wysokość odsetek]

1. W transakcjach handlowych – z wyłączeniem transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny – wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, chyba że strony uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki:

- 1) wierzyciel spełnił swoje świadczenie;
- 2) wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie.

2. Termin zapłaty określony w umowie nie może przekraczać 60 dni, liczonych od dnia doręczenia dłużnikowi faktury lub rachunku, potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi, chyba że strony w umowie wyraźnie ustalą inaczej i pod warunkiem że ustalenie to nie jest rażąco nieuczciwe wobec wierzyciela, z wyłączeniem ust. 2a.

2a. Termin zapłaty określony w umowie nie może przekraczać 60 dni, liczonych od dnia doręczenia dłużnikowi faktury lub rachunku, potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi, jeżeli dłużnikiem zobowiązanym do zapłaty za towary lub usługi jest duży przedsiębiorca, a wierzycielem jest mikroprzedsiębiorca, mały przedsiębiorca albo średni przedsiębiorca. W przypadku gdy strony ustalą harmonogram spełnienia świadczenia pieniężnego w częściach, termin ten stosuje się do zapłaty każdej części świadczenia pieniężnego.

3. Jeżeli termin zapłaty został określony w umowie niezgodnie z ust. 2 albo ust. 2a, wierzycielowi, który spełnił swoje świadczenie, po upływie 60 dni, liczonych od dnia doręczenia dłużnikowi faktury lub rachunku, potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi, przysługują odsetki, o których mowa w ust. 1.

3a. Wierzyciel może odstąpić od umowy albo wypowiedzieć umowę, jeżeli termin zapłaty określony w umowie przekracza 120 dni, liczonych od dnia doręczenia dłużnikowi faktury lub rachunku, potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi, i został ustalony z naruszeniem przepisu ust. 2.

3b. Jeżeli wierzyciel wypowiedział umowę na podstawie ust. 3a, świadczenia pieniężne przysługujące mu od dłużnika z tytułu już dostarczonych towarów lub wykonanych usług stają się wymagalne w terminie 7 dni od dnia wypowiedzenia umowy. Jeżeli wierzyciel nie otrzyma świadczenia pieniężnego w tym terminie, przysługują mu odsetki, o których mowa w ust. 1.

4. W przypadku gdy nie jest możliwe ustalenie dnia doręczenia faktury lub rachunku potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi albo gdy faktura lub rachunek zostały doręczone przed dostawą towaru lub wykonaniem usługi, termin zapłaty, o którym mowa w ust. 2, 2a lub 3a albo art. 13 ust. 2 pkt 1 lub 2, jest liczony od dnia otrzymania przez dłużnika towaru lub usługi.

Art. 8. [Wysokość odsetek w transakcjach handlowych, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny]

1. W transakcjach handlowych, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny, wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki:

- 1) wierzyciel spełnił swoje świadczenie;
- 2) wierzyciel nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie.

2. Termin zapłaty określony w umowie nie może przekraczać 30 dni, liczonych od dnia doręczenia dłużnikowi faktury lub rachunku, potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi, a w transakcjach handlowych, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny będący podmiotem leczniczym, termin ten nie może przekraczać 60 dni. W przypadku gdy strony ustalą harmonogram spełnienia świadczenia pieniężnego w częściach, termin ten stosuje się do zapłaty każdej części świadczenia pieniężnego.

3. *(uchylony)*

4. Jeżeli ustalony w umowie termin zapłaty jest dłuższy niż 30 dni, liczonych od dnia doręczenia dłużnikowi faktury lub rachunku, potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi, wierzycielowi, który spełnił swoje świadczenie, po upływie 30 dni przysługują odsetki, o których mowa w ust. 1.

4a. Jeżeli w transakcji handlowej, w której dłużnikiem jest podmiot publiczny będący podmiotem leczniczym, ustalony w umowie termin zapłaty jest dłuższy niż 60 dni, liczonych od dnia doręczenia dłużnikowi faktury lub rachunku, potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi, wierzycielowi, który spełnił swoje świadczenie, po upływie 60 dni przysługują odsetki, o których mowa w ust. 1.

5. W przypadku gdy nie jest możliwe ustalenie dnia doręczenia faktury lub rachunku potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi albo gdy faktura lub rachunek zostały doręczone przed dostawą towaru lub wykonaniem usługi, termin zapłaty, o którym mowa w ust. 2 albo art. 13 ust. 2 pkt 3 lub 4, jest liczony od dnia otrzymania przez dłużnika towaru lub usługi.

Art. 8a. [Ograniczenia dotyczące ustalenia daty doręczenia faktury lub rachunku]

Strony transakcji handlowej nie mogą ustalać daty doręczenia faktury lub rachunku, potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi.

Art. 9. [Czas trwania badania towaru lub usługi]

1. Jeżeli strony transakcji handlowej przewidziały w umowie zbadanie towaru lub usługi celem potwierdzenia zgodności towaru lub usługi z umową, ustalony w umowie termin tego badania nie może być rażąco nieuczciwy wobec wierzyciela i nie może przekraczać 30 dni, licząc od dnia otrzymania towaru lub usługi.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, jeżeli dłużnik otrzymał fakturę lub rachunek, potwierdzające dostawę towaru lub wykonanie usługi, przed dniem rozpoczęcia badania towaru lub usługi lub w trakcie tego badania, termin zapłaty jest liczony od dnia zakończenia badania towaru lub usługi.

Art. 10. [Rekompensata za koszty odzyskiwania należności]

1. Wierzycielowi, od dnia nabycia uprawnienia do odsetek, o których mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1, przysługuje od dłużnika, bez wezwania, rekompensata za koszty odzyskiwania należności, stanowiąca równowartość kwoty:

- 1) 40 euro – gdy wartość świadczenia pieniężnego nie przekracza 5000 złotych;
- 2) 70 euro – gdy wartość świadczenia pieniężnego jest wyższa niż 5000 złotych, ale niższa niż 50 000 złotych;
- 3) 100 euro – gdy wartość świadczenia pieniężnego jest równa lub wyższa od 50 000 złotych.

1a. Równowartość kwoty rekompensaty, o której mowa w ust. 1, jest ustalana przy zastosowaniu średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski ostatniego dnia roboczego miesiąca poprzedzającego miesiąc, w którym świadczenie pieniężne stało się wymagalne.

2. Oprócz kwoty, o której mowa w ust. 1, wierzycielowi przysługuje również zwrot, w uzasadnionej wysokości, poniesionych kosztów odzyskiwania należności przewyższających tę kwotę.

3. Uprawnienie do kwoty, o której mowa w ust. 1, przysługuje od transakcji handlowej, z zastrzeżeniem art. 11 ust. 2 pkt 2.

4. Roszczenie o rekompensatę, o której mowa w ust. 1, nie może być zbyte.

Art. 11. [Świadczenie częściowe]

1. Strony transakcji handlowej mogą ustalić w umowie harmonogram spełnienia świadczenia pieniężnego w częściach, pod warunkiem że ustalenie takie nie jest rażąco nieuczciwe wobec wierzyciela.
2. Jeżeli strony transakcji handlowej ustaliły w umowie, że świadczenie pieniężne będzie spełniane w częściach, uprawnienie do:
 - 1) odsetek, o których mowa w art. 7 ust. 1 lub art. 8 ust. 1,
 - 2) kwoty, o której mowa w art. 10 ust. 1, oraz zwrotu poniesionych kosztów odzyskiwania należności, o których mowa w art. 10 ust. 2
 – przysługuje w stosunku do każdej niezapłaconej części.

Art. 11a. [Ocena dotycząca badania uczciwości postanowień umownych]

1. Oceny, czy postanowienia umowne są rażąco nieuczciwe wobec wierzyciela, dokonuje się, biorąc pod uwagę wszystkie okoliczności sprawy, w szczególności:
 - 1) rażące odstępstwa od dobrych praktyk handlowych, które naruszają zasadę działania w dobrej wierze i zasadę rzetelności;
 - 2) **właściwość towaru lub usługi, które są przedmiotem transakcji handlowej, w szczególności czas zwykle potrzebny na zbycie towaru przez dłużnika na rzecz osób trzecich, lub**
 - 3) **dostosowanie harmonogramu dostawy towarów lub wykonania usługi w częściach do harmonogramu spełniania odpowiadających im części świadczenia pieniężnego.**
2. **Na dłużniku spoczywa ciężar dowodu, że termin zapłaty dłuższy niż 60 dni, liczonych od dnia doręczenia dłużnikowi faktury lub rachunku, potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi, albo liczonych zgodnie z art. 7 ust. 4 lub art. 9 ust. 2, nie jest rażąco nieuczciwy wobec wierzyciela.**
3. **Ustalenia, że termin zapłaty był rażąco nieuczciwy wobec wierzyciela, wierzyciel może żądać przed upływem 3 lat od dnia, w którym nastąpiła zapłata lub w którym zgodnie z ustawą powinna nastąpić zapłata.**
4. **Zrzeczenie się roszczenia o ustalenie, że termin zapłaty jest rażąco nieuczciwy wobec wierzyciela, jest nieważne.**

Art. 11b. [Stosowanie stopy referencyjnej NBP]

Do ustalenia wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych stosuje się stopę referencyjną Narodowego Banku Polskiego obowiązującą w dniu:

- 1) 1 stycznia – do odsetek należnych za okres od dnia 1 stycznia do dnia 30 czerwca;
- 2) 1 lipca – do odsetek należnych za okres od dnia 1 lipca do dnia 31 grudnia.

Art. 11c. [Ogłoszenie wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych]

Minister właściwy do spraw gospodarki ogłasza, w drodze obwieszczenia, w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych.

Art. 12. [Organizacje występujące na wniosek wierzyciela o zapłatę odsetek]

1. Krajowa lub regionalna organizacja, której celem statutowym jest ochrona interesów podmiotów, o których mowa w art. 2, może, za zgodą takiego podmiotu wyrażoną na piśmie, wytoczyć na jego rzecz powództwo o zapłatę odsetek, o których mowa w art. 5, art. 6 ust. 1, art. 7 ust. 1 i 3 oraz art. 8 ust. 1, 4 i 4a, a także zapłatę rekompensaty, o której mowa w art. 10 ust. 1, i zwrot poniesionych kosztów odzyskiwania należności, o których mowa w art. 10 ust. 2, lub przystąpić do toczącego się postępowania.
2. Do pozwu lub pisma obejmującego przystąpienie organizacja, o której mowa w ust. 1, dołącza, wyrażoną na piśmie, zgodę podmiotu, o którym mowa w art. 2.
3. Do organizacji, o której mowa w ust. 1, wytaczającej powództwo na rzecz podmiotu, o którym mowa w art. 2, stosuje się odpowiednio przepisy ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. z 2018 r. poz. 1360, z późn.zm.) o prokuratorze wytaczającym powództwo na rzecz oznaczonej osoby, z wyjątkiem art. 58 zdanie drugie.
4. Do przystąpienia organizacji, o której mowa w ust. 1, do strony w toczącym się postępowaniu stosuje się odpowiednio przepisy o interwencji ubocznej, do której nie mają odpowiedniego zastosowania przepisy o współuczestnictwie jednolitym.

Art. 13. [Nieważne postanowienia umowne]

1. Postanowienia umowy wyłączające lub ograniczające uprawnienia wierzyciela lub obowiązki dłużnika, o których mowa w art. 5, art. 6 ust. 1, art. 7 ust. 1 i 3, art. 8 ust. 1, 4 i 4a, art. 10, art. 11 i art. 12, lub mające na celu obejście tych przepisów, są nieważne, a zamiast nich stosuje się przepisy ustawy.
2. Zamiast postanowień umowy ustalających termin zapłaty z naruszeniem:
 - 1) art. 7 ust. 2 – stosuje się termin zapłaty 60 dni,
 - 2) art. 7 ust. 2a – stosuje się termin zapłaty 60 dni,
 - 3) art. 8 ust. 2 – gdy dłużnikiem jest podmiot publiczny niebędący podmiotem leczniczym, stosuje się termin zapłaty 30 dni,
 - 4) art. 8 ust. 2 – gdy dłużnikiem jest podmiot publiczny będący podmiotem leczniczym, stosuje się termin zapłaty 60 dni
 – liczonych od dnia doręczenia dłużnikowi faktury lub rachunku, potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi, albo liczonych zgodnie z art. 7 ust. 4 albo art. 8 ust. 5 lub art. 9 ust. 2.
3. Zawarte przez strony transakcji handlowej umowy niebędące transakcjami handlowymi mające na celu obejście ustawy są nieważne.
4. Przepis ust. 3 stosuje się odpowiednio do postanowień umowy będącej transakcją handlową mających na celu obejście ustawy.

Art. 13a. [Sprawozdanie o stosowanych terminach zapłaty w transakcjach handlowych]

1. Kierownicy podmiotów, o których mowa w art. 27b ust. 2 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych (Dz.U. z 2019 r. poz. 865, z późn.zm.), przekazują, drogą elektroniczną, ministrowi właściwemu do spraw gospodarki, w terminie do dnia 31 stycznia każdego roku, sprawozdanie o stosowanych przez te podmioty w poprzednim roku kalendarzowym terminach zapłaty w transakcjach handlowych.

2. W przypadku podatkowej grupy kapitałowej w rozumieniu art. 1a ust. 1 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, przekazuje kierownik każdej ze spółek wchodzących w jej skład.

3. Za kierownika podmiotu, o którym mowa w art. 27b ust. 2 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych, uznaje się członka zarządu lub innego organu zarządzającego tego podmiotu, a jeżeli organ ten jest wieloosobowy – członków tego organu. W przypadku spółki komandytowo-akcyjnej za kierownika uznaje się komplementariusza prowadzącego sprawę spółki. Za kierownika podmiotu uznaje się również likwidatora, a także syndyka lub zarządcę ustanowionego w postępowaniu restrukturyzacyjnym.

4. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, zawiera następujące dane dotyczące podmiotu, o którym mowa w art. 27b ust. 2 ustawy z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych:

- 1) firmę (nazwę) i numer identyfikacji podatkowej;
- 2) wartość świadczeń pieniężnych otrzymanych w poprzednim roku kalendarzowym w terminie:
 - a) nieprzekraczającym 30 dni,
 - b) od 31 do 60 dni,
 - c) od 61 do 120 dni,
 - d) przekraczającym 120 dni
 – od dnia wystawienia faktury lub rachunku potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi;
- 3) wartość świadczeń pieniężnych spełnionych w poprzednim roku kalendarzowym w terminie:
 - a) nieprzekraczającym 30 dni,
 - b) od 31 do 60 dni,
 - c) od 61 do 120 dni,
 - d) przekraczającym 120 dni
 – od dnia wystawienia faktury lub rachunku potwierdzających dostawę towaru lub wykonanie usługi;
- 4) wartość świadczeń pieniężnych nieotrzymanych w poprzednim roku kalendarzowym w terminie określonym w umowie oraz udział procentowy tych świadczeń w całkowitej wartości świadczeń pieniężnych należnych temu podmiotowi w tym roku;
- 5) wartość świadczeń pieniężnych niespełnionych w poprzednim roku kalendarzowym w terminie określonym w umowie oraz udział procentowy tych świadczeń w całkowitej wartości świadczeń pieniężnych, do których spełnienia zobowiązany jest ten podmiot w tym roku.

5. Minister właściwy do spraw gospodarki podaje do publicznej wiadomości, w Biuletynie Informacji Publicznej, na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra, sprawozdania, o których mowa w ust. 1.

6. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 1, jest przekazywane ministrowi właściwemu do spraw gospodarki przy użyciu formularzy elektronicznych udostępnianych w Biuletynie Informacji Publicznej na stronie podmiotowej urzędu obsługującego tego ministra lub za pośrednictwem elektronicznej platformy usług administracji publicznej w rozumieniu art. 3 pkt 13 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne (Dz.U. z 2019 r. poz. 700, 730, 848 i 1590).

Art. 13b. [Zakaz nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych]

1. Zakazane jest nadmierne opóźnianie się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych przez podmioty, o których mowa w art. 2, niebędące podmiotami publicznymi.

2. Nadmierne opóźnienie się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych przez podmiot, o którym mowa w art. 2, niebędący podmiotem publicznym, ma miejsce w przypadku, gdy w okresie 3 kolejnych miesięcy suma wartości świadczeń pieniężnych niespełnionych oraz spełnionych po terminie przez ten podmiot wynosi co najmniej 2 000 000 złotych.

Art. 13c. [Postępowanie w sprawie nadmiernego opóźnienia się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych]

1. Postępowanie w sprawie nadmiernego opóźnienia się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych, zwane dalej „postępowaniem”, prowadzi Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów, zwany dalej „Prezesem Urzędu”, wobec podmiotów, o których mowa w art. 2, niebędących podmiotami publicznymi.

2. Postępowanie wszczyna się z urzędu, jeżeli posiadane przez Prezesa Urzędu informacje wskazują na wystąpienie nadmiernego opóźnienia się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych.

3. Wszczęcie postępowania poprzedza przeprowadzana przez Prezesa Urzędu analiza prawdopodobieństwa nadmiernego opóźnienia się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych. Analiza ta obejmuje identyfikację obszarów, w których ryzyko powstawania takiego opóźnienia się jest największe, w szczególności analiza ta uwzględnia szacowaną wartość świadczeń pieniężnych niespełnionych oraz spełnionych po terminie przez dany podmiot i liczbę wierzycieli, którzy takich świadczeń od tego podmiotu nie otrzymali lub otrzymali je po terminie.

4. Prezes Urzędu może wystąpić do Szefa Krajowej Administracji Skarbowej z wnioskiem o przekazanie danych, o których mowa w art. 299f § 7 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz.U. z 2019 r. poz. 900, z późn.zm.), w celu dokonania analizy, o której mowa w ust. 3.

5. Minister właściwy do spraw gospodarki, w przypadku powzięcia podejrzenia, że sprawozdanie, o którym mowa w art. 13a ust. 1, zawiera nierzetelne lub nieprawdziwe informacje, przekazuje informację o takim podejrzeniu Prezesowi Urzędu. Prezes Urzędu wykorzystuje przekazane informacje przy dokonywaniu analizy, o której mowa w ust. 3.

Art. 13d. [Zawiadomienie o podejrzeniu wystąpienia nadmiernego opóźnienia się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych]

1. Każdy może zgłosić Prezesowi Urzędu zawiadomienie dotyczące podejrzenia wystąpienia nadmiernego opóźnienia się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych.

2. Zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, zawiera:

- 1) wskazanie podmiotu, wobec którego powzięto podejrzenie wystąpienia nadmiernego opóźnienia się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych;
- 2) opis stanu faktycznego będącego podstawą zawiadomienia;
- 3) uprawdopodobnienie wystąpienia nadmiernego opóźnienia się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych;
- 4) dane identyfikujące zgłaszającego zawiadomienie.

3. Do zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1, dołącza się wszelkie dokumenty, które mogą stanowić dowód wystąpienia nadmiernego opóźnienia się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych.

4. Prezes Urzędu przekazuje, na piśmie, zgłaszającemu zawiadomienie, o którym mowa w ust. 1, informację o sposobie rozpatrzenia zawiadomienia wraz z uzasadnieniem. Do przekazania takiej informacji i uzasadnienia przepisy art. 35–37 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz.U. z 2018 r. poz. 2096 oraz z 2019 r. poz. 60, 730 i 1133) stosuje się odpowiednio.

5. Dane identyfikujące zgłaszającego zawiadomienie oraz treść zawiadomienia, o którym mowa w ust. 1, nie podlegają ujawnieniu.

Art. 13e. [Wszczęcie postępowania]

1. Stroną postępowania jest każdy, wobec kogo postępowanie zostało wszczęte.
2. Prezes Urzędu wydaje postanowienie o wszczęciu postępowania i zawiadamia o tym stronę postępowania.
3. W postanowieniu o wszczęciu postępowania w szczególności wskazuje się okres objęty postępowaniem. Okres objęty postępowaniem stanowią jedynie 3 kolejne miesiące, o których mowa w art. 13b ust. 2, przypadające w okresie 2 lat przed dniem wszczęcia postępowania.

Art. 13f. [Obowiązek przekazywania koniecznych informacji i dokumentów]

1. W toku postępowania podmioty, o których mowa w art. 2, także w przypadku gdy nie są stronami transakcji handlowej, są obowiązane do przekazywania koniecznych informacji i dokumentów na żądanie Prezesa Urzędu.
2. Żądanie, o którym mowa w ust. 1, powinno zawierać:
 - 1) wskazanie zakresu informacji;
 - 2) wskazanie celu żądania;
 - 3) wskazanie terminu udzielenia informacji;
 - 4) określenie struktury i formatu przekazywanych danych oraz sposobu ich przekazania;
 - 5) pouczenie o sankcjach za nieudzielenie informacji lub za udzielenie informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd.
3. Każdy ma prawo składania, na piśmie, z własnej inicjatywy lub na prośbę Prezesa Urzędu, wyjaśnień dotyczących istotnych okoliczności sprawy.

Art. 13g. [Przekazywanie ksiąg podatkowych, części tych ksiąg oraz dowodów księgowych w postaci elektronicznej za pomocą środków komunikacji elektronicznej]

1. Prezes Urzędu może w toku postępowania żądać od podmiotów, o których mowa w art. 2, także w przypadku gdy nie są stronami transakcji handlowej, prowadzących księgi podatkowe przy użyciu programów komputerowych, przekazania całości lub części tych ksiąg oraz dowodów księgowych za pomocą środków komunikacji elektronicznej lub na informatycznych nośnikach danych, w postaci elektronicznej odpowiadającej strukturze logicznej, o której mowa w art. 193a § 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa, wskazując rodzaj ksiąg podatkowych oraz okres, którego dotyczą.
2. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, sposób przekazywania za pomocą środków komunikacji elektronicznej ksiąg podatkowych, części tych ksiąg oraz dowodów księgowych w postaci elektronicznej oraz wymagania techniczne dla informatycznych nośników danych, na których księgi, części tych ksiąg oraz dowody księgowe mogą być zapisane i przekazywane, uwzględniając potrzebę zapewnienia bezpieczeństwa, wiarygodności i niezaprzeczalności danych zawartych w księgach oraz potrzebę ich ochrony przed nieuprawnionym dostępem.

Art. 13h. [Stosowanie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów]

W postępowaniu stosuje się odpowiednio przepisy art. 51–61, art. 69, art. 71–73, art. 74, art. 77, art. 78 i art. 80 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (Dz.U. z 2019 r. poz. 369 i 1571).

Art. 13i. [Kontrola]

1. W toku postępowania może być przeprowadzona przez upoważnionego pracownika Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów lub Inspekcji Handlowej, zwanego dalej „kontrolującym”, kontrola u podmiotu, o którym mowa w art. 2, także w przypadku gdy nie jest on stroną transakcji handlowej, zwanego dalej „kontrolowanym”, w zakresie objętym tym postępowaniem.

2. Prezes Urzędu może upoważnić do udziału w kontroli osoby posiadające wiadomości specjalne, jeżeli do przeprowadzenia kontroli są niezbędne tego rodzaju wiadomości.

3. Do upoważnień do przeprowadzenia kontroli lub do udziału w kontroli stosuje się odpowiednio przepisy art. 105a ust. 3–5 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów.

Art. 13j. [Uprawnienia kontrolującego]

1. W celu uzyskania informacji mogących stanowić dowód w sprawie kontrolujący ma prawo:

- 1) wstępu na grunt oraz do budynków, lokali lub innych pomieszczeń oraz środków transportu kontrolowanego;
- 2) żądania udostępnienia związanych z przedmiotem kontroli akt, ksiąg, wszelkiego rodzaju pism, dokumentów oraz ich odpisów i wyciągów, korespondencji przesyłanej pocztą elektroniczną, informatycznych nośników danych w rozumieniu art. 3 pkt 1 ustawy z dnia 17 lutego 2005 r. o informatyzacji działalności podmiotów realizujących zadania publiczne, innych urządzeń zawierających dane informatyczne lub systemów informatycznych, w tym także zapewnienia dostępu do systemów informatycznych będących własnością innego podmiotu zawierających dane kontrolowanego związane z przedmiotem kontroli, w zakresie, w jakim kontrolowany ma do nich dostęp;
- 3) sporządzania notatek z materiałów i korespondencji, o których mowa w pkt 2;
- 4) żądania sporządzenia przez kontrolowanego kopii lub wydruków materiałów, korespondencji, o których mowa w pkt 2, oraz informacji zgromadzonych na nośnikach, w urządzeniach lub w systemach, o których mowa w pkt 2;
- 5) żądania od kontrolowanego lub osób przez niego upoważnionych:
 - a) ustnych wyjaśnień dotyczących przedmiotu kontroli,
 - b) udostępnienia i wydania przedmiotów mogących stanowić dowód w sprawie.

2. Osobie upoważnionej do udziału w kontroli na podstawie art. 13i ust. 2 przysługują uprawnienia kontrolującego w zakresie wstępu na grunt oraz do budynków, lokali lub innych pomieszczeń oraz środków transportu kontrolowanego oraz dostępu do materiałów i korespondencji oraz informacji zgromadzonych na nośnikach, w urządzeniach lub w systemach, o których mowa w ust. 1 pkt 2, a także do sporządzania z nich notatek.

Art. 13k. [Pomoc Policji przy wykonywaniu czynności kontrolnych]

1. Kontrolujący może zwrócić się do właściwego ze względu na miejsce prowadzenia czynności kontrolnych komendanta Policji o udzielenie pomocy, jeżeli istnieje uzasadnione przypuszczenie, że w toku

czynności kontrolnych kontrolujący natrafi na opór, który utrudni lub uniemożliwi mu wykonywanie tych czynności.

2. Komendant Policji, o którym mowa w ust. 1, zapewnia pomoc przy przeprowadzeniu kontroli.

3. Z pisemnym wnioskiem o udzielenie pomocy kontrolujący występuje do komendanta Policji, o którym mowa w ust. 1, co najmniej 7 dni przed dniem przeprowadzenia czynności kontrolnych.

4. W pilnych przypadkach, jeżeli istnieje poważne zagrożenie dla życia, zdrowia ludzkiego lub bezpieczeństwa i porządku publicznego w miejscu przeprowadzania czynności kontrolnych albo uzasadnione podejrzenie wystąpienia takiego zagrożenia, albo w toku wykonywania czynności kontrolnych kontrolujący natrafił na opór, który utrudnia lub uniemożliwia mu wykonywanie tych czynności, wniosek, o którym mowa w ust. 3, może być złożony ustnie, bez zachowania określonego w ust. 3 terminu, po okazaniu upoważnienia do przeprowadzenia kontroli oraz legitymacji służbowej kontrolującego.

5. W przypadku, o którym mowa w ust. 4, kontrolujący, nie później niż w terminie 3 dni od dnia zakończenia czynności kontrolnych, przekazuje na piśmie potwierdzenie złożonego ustnie wniosku.

6. Pomoc udzielana przez komendanta Policji, o którym mowa w ust. 1, polega na umożliwieniu przeprowadzenia kontroli, w szczególności przez zapewnienie porządku w miejscu jej przeprowadzania oraz osobistego bezpieczeństwa osób obecnych w miejscu jej przeprowadzania, a także ustalenie tożsamości osób.

7. Koszty poniesione przez Policję z tytułu udzielonej pomocy przy wykonywaniu czynności kontrolnych ponosi Prezes Urzędu. Koszty te ustala się w wysokości 1,5% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w sektorze przedsiębiorstw bez wypłat nagród z zysku za poprzedni miesiąc, ogłaszanego przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego na podstawie art. 56 ust. 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz.U. z 2018 r. poz. 2187, z późn.zm.), za każdy przypadek udzielenia pomocy.

Art. 13l. [Obowiązki kontrolowanego]

1. Kontrolowany lub osoba przez niego upoważniona są obowiązani do:

- 1) udzielenia żądanych informacji;
- 2) umożliwienia wstępu na grunt oraz do budynków, lokali lub innych pomieszczeń oraz środków transportu kontrolowanego;
- 3) udostępnienia i wydania materiałów, o których mowa w art. 13j ust. 1 pkt 2, lub innych przedmiotów mogących stanowić dowód w sprawie;
- 4) umożliwienia dostępu do informatycznych nośników danych, urządzeń lub systemów informatycznych, o których mowa w art. 13j ust. 1 pkt 2, w zakresie informacji zgromadzonych na tych nośnikach, w urządzeniach lub w systemach, w tym do korespondencji przesyłanej pocztą elektroniczną.

2. Osoby, o których mowa w ust. 1, mogą odmówić udzielenia informacji lub współdziałania w toku kontroli tylko wtedy, gdy naraziłoby to je lub ich małżonka, wstępnych, zstępnych, rodzeństwo oraz powinowatych w tej samej linii lub stopniu, jak również osoby pozostające w stosunku przysposobienia, opieki lub kurateli, a także osobę pozostającą we wspólnym pożyciu, na odpowiedzialność karną. Prawo odmowy udzielenia informacji lub współdziałania w toku kontroli trwa po ustaniu małżeństwa lub rozwiązaniu stosunku przysposobienia, opieki lub kurateli.

Art. 13m. [Obowiązek zapewnienia warunków i środków niezbędnych do sprawnego przeprowadzenia kontroli]

1. Kontrolowany zapewnia kontrolującemu oraz osobom upoważnionym do udziału w kontroli warunki i środki niezbędne do sprawnego przeprowadzenia kontroli, w szczególności:

- 1) sporządza we własnym zakresie kopie lub wydruki materiałów i korespondencji, o których mowa w art. 13j ust. 1 pkt 2, oraz informacji zgromadzonych na nośnikach, w urządzeniach lub systemach, o których mowa w art. 13j ust. 1 pkt 2;
- 2) zapewnia, w miarę możliwości, samodzielne, zamknięte pomieszczenie, jeżeli jest to niezbędne do przeprowadzenia kontroli;
- 3) zapewnia wydzielone miejsce do przechowywania dokumentów i zabezpieczonych podczas kontroli przedmiotów;
- 4) udostępnia, w miarę możliwości, środki łączności, którymi dysponuje, w zakresie niezbędnym do wykonywania czynności kontrolnych.

2. Kontrolowany dokonuje potwierdzenia za zgodność z oryginałem sporządzonych kopii i wydruków, o których mowa w ust. 1 pkt 1.

3. W przypadku odmowy przez kontrolowanego potwierdzenia za zgodność z oryginałem sporządzonych kopii i wydruków, o których mowa w ust. 1 pkt 1, potwierdza je kontrolujący, o czym czyni wzmiankę w protokole kontroli.

Art. 13n. [Stosowanie przepisów ustawy o ochronie konkurencji i konsumentów]

Do kontroli przeprowadzanej na podstawie art. 13i ust. 1 stosuje się odpowiednio przepisy art. 105a ust. 6 i 7, art. 105b ust. 4, art. 105f–105h, art. 105j i art. 105k ustawy z dnia 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów.

Art. 13o. [Czas trwania kontroli]

Czas trwania kontroli w ramach jednego postępowania nie może przekraczać 20 dni roboczych.

Art. 13p. [Stosowanie przepisów ustawy – Prawo przedsiębiorców]

Do kontroli przeprowadzanej na podstawie art. 13i ust. 1 stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 5 ustawy z dnia 6 marca 2018 r. – Prawo przedsiębiorców, z wyłączeniem przepisów art. 54 i art. 55 tej ustawy.

Art. 13q. [Stosowanie przepisów ustawy – Kodeks postępowania administracyjnego]

W sprawach nieuregulowanych w ustawie do postępowania stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego, z wyłączeniem przepisu art. 31.

Art. 13r. [Termin zakończenia postępowania]

Postępowanie powinno być zakończone nie później niż w terminie 5 miesięcy od dnia jego wszczęcia.

Art. 13s. [Obowiązek przedstawienia sprawozdania z prowadzonych postępowań]

Prezes Urzędu przedstawia Prezesowi Rady Ministrów, nie później niż do końca pierwszego kwartału roku następnego, sprawozdanie z prowadzonych w roku poprzednim postępowań.

Art. 13t. [Kara pieniężna]

1. Prezes Urzędu może, w drodze decyzji, nałożyć na podmiot, o którym mowa w art. 2, także w przypadku gdy nie jest stroną transakcji handlowej, administracyjną karę pieniężną w wysokości do 5% przychodu osiągniętego w poprzednim roku podatkowym, ale nie więcej niż równowartość 50 000 000 euro, jeżeli podmiot ten:

- 1) nie udzielił informacji żądanych przez Prezesa Urzędu na podstawie art. 13f lub udzielił informacji nieprawdziwych lub wprowadzających w błąd;
 - 2) uniemożliwia lub utrudnia rozpoczęcie lub przeprowadzenie kontroli, o której mowa w art. 13i.
2. Jeżeli nie można ustalić wysokości przychodu podmiotu, o którym mowa w ust. 1, lub podmiot ten nie osiągnął w poprzednim roku podatkowym przychodu, administracyjna kara pieniężna, o której mowa w ust. 1, wynosi nie więcej niż równowartość 50 000 000 euro.
3. Równowartość, o której mowa w ust. 1 i 2, oblicza się według średniego kursu euro ogłoszonego przez Narodowy Bank Polski, obowiązującego w ostatnim dniu roboczym roku poprzedzającego rok nałożenia kary.

Art. 13u. [Umorzenie postępowania]

Prezes Urzędu umarza postępowanie, w drodze postanowienia, w przypadku gdy nie stwierdzi nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych przez stronę postępowania.

Art. 13v. [Kara za nadmierne opóźnianie się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych]

1. W przypadku stwierdzenia nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych przez stronę postępowania, Prezes Urzędu nakłada na nią, w drodze decyzji, administracyjną karę pieniężną. Ustalając wystąpienie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych, Prezes Urzędu pomija niespełnione oraz spełnione po terminie świadczenia pieniężne, w przypadku których termin ich spełnienia upłynął wcześniej niż 2 lata przed dniem wszczęcia postępowania.

2. Wysokość kary, o której mowa w ust. 1, obliczana jest jako suma jednostkowych kar za każde niespełnione oraz spełnione po terminie świadczenie pieniężne, które było wymagalne w okresie objętym postępowaniem, z pominięciem świadczeń pieniężnych, w przypadku których termin ich spełnienia upłynął wcześniej niż 2 lata przed dniem wszczęcia postępowania. Wysokość jednostkowej kary, o której mowa w zdaniu pierwszym, jest obliczana według wzoru:

$$JKP = WŚ \times n/365 \times OU$$

gdzie poszczególne symbole oznaczają:

JKP – jednostkową karę za niespełnione lub spełnione po terminie świadczenie pieniężne,

WŚ – wartość niespełnionego lub spełnionego po terminie świadczenia pieniężnego,

n – wyrażony w dniach okres, który upłynął od dnia wymagalności niespełnionego lub spełnionego po terminie świadczenia pieniężnego, do ostatniego dnia okresu objętego postępowaniem, albo do dnia jego spełnienia jeżeli świadczenie pieniężne zostało spełnione w okresie objętym postępowaniem,

OU – odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych, ustalone na dzień wydania decyzji o nałożeniu administracyjnej kary pieniężnej.

3. Prezes Urzędu obniża wysokość administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, obliczonej zgodnie z ust. 2, o:

- 1) 20% – w przypadku gdy strona postępowania przed jego wszczęciem spełniła wszystkie świadczenia pieniężne, za które zgodnie z ust. 2 obliczono jednostkowe kary, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych lub spełniła je, wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie w transakcjach handlowych, nie później niż w terminie 14 dni od dnia doręczenia stronie postanowienia o wszczęciu postępowania;
- 2) 10% – w przypadku gdy strona postępowania spełni warunek, o którym mowa w pkt 1, oraz w terminie 14 dni od dnia doręczenia decyzji uiszcza w całości administracyjną karę pieniężną obniżoną zgodnie z pkt 1, oraz zrzeknie się wobec Prezesa Urzędu prawa do złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, przy czym przepis art. 127a § 2 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego stosuje się odpowiednio.

4. W przypadku, o którym mowa w ust. 3 pkt 2, Prezes Urzędu wydaje decyzję o zwrocie nadpłaconej kary.

5. W przypadku gdy w okresie 2 lat od dnia, w którym decyzja o nałożeniu administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, stała się ostateczna, Prezes Urzędu ponownie stwierdzi nadmierne opóźnianie się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych przez podmiot, na który została nałożona ta kara, administracyjna kara pieniężna nakładana na ten podmiot w związku z ponownym stwierdzeniem nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych przez ten podmiot, obliczona zgodnie z ust. 2, ulega podwyższeniu o 50%. Przepisu ust. 3 nie stosuje się.

6. Prezes Urzędu odstępuje od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, i poprzestaje na pouczeniu, jeżeli wartość niespełnionych lub spełnionych po terminie przez stronę postępowania świadczeń pieniężnych, za które zgodnie z ust. 2 obliczono by jednostkowe kary, jest równa lub mniejsza od wartości świadczeń pieniężnych nieotrzymanych lub otrzymanych po terminie przez tę stronę postępowania w okresie objętym postępowaniem. Przy obliczaniu wartości świadczeń pieniężnych nieotrzymanych lub otrzymanych po terminie, o których mowa w zdaniu pierwszym, nie uwzględnia się wartości świadczeń pieniężnych, w przypadku których termin spełnienia świadczenia pieniężnego upłynął wcześniej niż w terminie 2 lat przed dniem wszczęcia postępowania.

7. W przypadku gdy do nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych doszło na skutek działania siły wyższej Prezes Urzędu odstępuje od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej.

8. W uzasadnionych przypadkach Prezes Urzędu może odstąpić od wymierzenia administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1.

9. Podmiotowi, na który została nałożona kara, służy wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy do Prezesa Urzędu.

10. Przepisów działu IVA w tytule VII, księdze pierwszej, części pierwszej ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego (Dz.U. z 2019 r. poz. 1460, 1469, 1495 i 1649) nie stosuje się. Od decyzji Prezesa Urzędu, o których mowa w ustawie, przysługuje skarga do wojewódzkiego sądu administracyjnego.

11. W sprawie zakończonej prawomocną decyzją o nałożeniu administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w ust. 1, na wniosek strony postępowania, wznawia się postępowanie, jeżeli na skutek prawomocnego orzeczenia sądu powszechnego wartość niespełnionego lub spełnionego po terminie świadczenia

pieniężnego okazała się niższa niż przyjęta zgodnie z ust. 2 dla obliczenia jednostkowej kary za niespełnione lub spełnione po terminie świadczenie pieniężne. W takim przypadku Prezes Urzędu wydaje decyzję o zwrocie nadpłaconej kary.

Art. 13w. [Publikacja informacji o postępowaniu]

Prezes Urzędu publikuje na stronie internetowej Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów treść postanowienia o wszczęciu postępowania oraz decyzji, o których mowa w ustawie, z wyłączeniem informacji stanowiących tajemnicę przedsiębiorstwa oraz innych informacji podlegających ochronie na podstawie odrębnych przepisów. Publikacja treści decyzji jest opatrzona informacją, czy decyzja jest prawomocna.

Art. 13x. [Przeznaczenie środków finansowych pochodzących z administracyjnych kar pieniężnych]

1. Środki finansowe pochodzące z administracyjnych kar pieniężnych, o których mowa w art. 13t i art. 13v, stanowią dochód budżetu państwa, i są wnoszone na rachunek bieżący dochodów Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów.
2. Administracyjną karę pieniężną, o której mowa w art. 13t i art. 13v, uiszcza się w terminie 30 dni od dnia, w którym decyzja o jej nałożeniu stała się ostateczna.
3. W przypadku upływu terminu, o którym mowa w ust. 2, administracyjna kara pieniężna, o której mowa w art. 13t i art. 13v, podlega ściągnięciu w trybie przepisów o postępowaniu egzekucyjnym w administracji.
4. W przypadku nieterminowego uiszczenia administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w art. 13t i art. 13v, odsetek nie nalicza się.

Art. 13y. [Zwrot uiszczony kary pieniężnej]

W przypadku uchylecia albo stwierdzenia nieważności decyzji o nałożeniu administracyjnej kary pieniężnej, o której mowa w art. 13t albo art. 13v, albo zmiany tej decyzji polegającej na obniżeniu jej wysokości, uiszczona kara albo jej odpowiednia część podlega zwrotowi w terminie 30 dni od dnia doręczenia wezwania do jej zwrotu. Jeżeli uchylecia decyzji lub stwierdzenia jej nieważności dokonał sąd administracyjny, do wezwania dołącza się odpis wyroku sądu i, w uzasadnionym przypadku, postanowienie stwierdzające jego prawomocność. W przypadku zwrotu kary lub jej odpowiedniej części odsetek nie nalicza się.

Art. 13z. [Kara grzywny za nieterminowe przekazanie sprawozdania]

1. Kto wbrew obowiązkowi, o którym mowa w art. 13a ust. 1, nie przekazuje w terminie sprawozdania, o którym mowa w tym przepisie, podlega karze grzywny.
2. Tej samej karze podlega ten, kto utrudnia lub udaremnia wywiązanie się z obowiązku, o którym mowa w ust. 1.

Art. 13za. [Kara grzywny za niezłożenie oświadczenia o statusie dużego przedsiębiorcy]

Kto wbrew obowiązkowi, o którym mowa w art. 4c, nie składa oświadczenia, o którym mowa w tym przepisie, albo składa oświadczenie niezgodne ze stanem rzeczywistym, podlega karze grzywny.

MINISTERSTWO
ROZWOJU

Nowe narzędzia prawne w walce z zatorami płatniczymi

**Ustawa o zmianie niektórych
ustaw w celu ograniczenia
zatorów płatniczych**

Art. 127b. [Tryb orzekania w sprawach o czynny z art. 127 i art. 127a]

USTAWA O ZMIANIE NIEKTÓRYCH USTAW W CELU OGRANICZENIA ZATORÓW PŁATNICZYCH

Czego dotyczą zmiany i jak je stosować?

Ministerstwo Rozwoju

listopad 2019 r.

zamówienia publicznego, na podstawie przepisów ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych, wszczętych przed dniem wejścia w życie ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 16. [Przepisy uchylone]

Traci moc ustawa z dnia 12 czerwca 2003 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U. poz. 1323, z 2004 r. poz. 177, 959 i 1808 oraz z 2009 r. poz. 1241).

I.1. Co zmienia ustawa? 23

Art. 17. [Wejście w życie]

I.2. Z jakiego czasu przeliczamy i podmiotowy ustawy. 25

Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia 27

II.1. Terminy zapłaty w transakcjach, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny 27

II.2. Terminy zapłaty w transakcjach, w których wierzycielem jest MŚP, a dłużnikiem duży przedsiębiorca 28

II.3. Automatyczne zastosowanie zgodnego z ustawą terminu zapłaty 28

II.4. Termin zapłaty w przypadku podziału płatności na części 29

III. PODWYŻSZONE ODSETKI ZA OPÓŹNIENIE W TRANSAKCYJACH HANDLOWYCH 30

IV. ZMIANY W ZAKRESIE REKOMPENSATY 30

IV.1. Wysokość rekompensaty 30

IV.2. Rekompensata w transakcjach handlowych, w których wierzycielem jest podmiot publiczny 31

IV.3. Zakaz zbywalności prawa do rekompensaty 32

V. OBOWIĄZEK PRZEDKŁADANIA SPRAWOZDAŃ O PRAKTYKACH PŁATNICZYCH 32

VI. SANKCJE ADMINISTRACYJNE DLA NIEUCZLIWYCH KONTRAHENTÓW 33

VII. UPROSZCZONA PROCEDURA ZABEZPIECZAJĄCA 35

VIII. TZW. ULGA NA ZŁE DŁUGI W PIT I CIT 36

IX. NOWE TYPY CZYNÓW NARUSZAJĄCYCH KONKURENCJĘ 37

X. PRAWO WIERZycIELA DO ODSTĄPIENIA LUB WYPOWIEDZENIA UMOWY, W KTÓREJ TERMIN
ZAPŁATY PRZEKRACZA 120 DNI 37

XI. INNE ROZWIĄZANIA PRZEWIDZIANE W USTAWIE 38

XI.1. Przesłanki oceny rażącej nieuczciwości	38
XI.2. Dodatkowe uprawnienia wierzyciela	39
XI.3. Identyfikacja dużych przedsiębiorców	40
XII. ZADAWANE PYTANIA	40

I. WSTĘP

I.1. Co zmienia ustawa?

Ustawa z 19 lipca 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia zatorów płatniczych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1649) wejdzie w życie 1 stycznia 2020 roku. Wprowadza ona szereg istotnych zmian, których celem jest skuteczne zmniejszenie zatorów płatniczych, a w konsekwencji przeciwdziałanie ich negatywnym skutkom, takim jak:

- ❖ brak możliwości regulowania przez wierzycieli własnych należności,
- ❖ osłabienie inwestycji,
- ❖ trudności z wprowadzaniem na rynek nowych produktów,
- ❖ konieczność podnoszenia cen produktów lub usług,
- ❖ ponoszenie dodatkowych kosztów związanych z szukaniem alternatywnych źródeł finansowania,
- ❖ zmniejszanie funduszu wynagrodzeń, w tym ograniczanie zatrudnienia.

Aby w sposób kompleksowy wzmocnić pozycję wierzyciela, nowy akt prawny wprowadza zmiany w kilkunastu ustawach:

- ❖ ustawie z dnia 17 listopada 1964 r. – Kodeks postępowania cywilnego,
- ❖ ustawie z dnia 26 lipca 1991 r. o podatku dochodowym od osób fizycznych,
- ❖ ustawie z dnia 15 lutego 1992 r. o podatku dochodowym od osób prawnych,
- ❖ ustawie z dnia 16 kwietnia 1993 r. o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji,
- ❖ ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa,
- ❖ ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe,
- ❖ ustawie z dnia 20 listopada 1998 r. o zryczałtowanym podatku dochodowym od niektórych przychodów osiąganych przez osoby fizyczne,
- ❖ ustawie z dnia 27 sierpnia 2009 r. o finansach publicznych,
- ❖ ustawie z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych,
- ❖ ustawie z dnia 15 grudnia 2016 r. o przeciwdziałaniu nieuczciwemu wykorzystywaniu przewagi kontraktowej w obrocie produktami rolnymi i spożywczymi.

Zasadniczą regulacją - spośród wyżej wymienionych - jest ustawa o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Ustawa o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia zatorów płatniczych wprowadziła do niej szereg nowych rozwiązań. W tym nowy tytuł: **ustawa o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych, który zacznie obowiązywać 1 stycznia 2020 roku.**

Wprowadzone lub zmodyfikowane regulacje dają lepsze możliwości ochrony wierzycieli. Część rozwiązań ma na celu wzmocnienie pozycji wierzycieli z sektora MŚP w transakcjach z dużymi przedsiębiorstwami, ponieważ z dostępnych danych wynika, że negatywne skutki zatorów są szczególnie odczuwalne właśnie dla MŚP.

- ❖ skrócenie terminu zapłaty w transakcjach, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny, do 30 dni – bez możliwości wydłużenia (wyjątek stanowi podmiot

Cel ustawy

Gdzie wprowadziliśmy zmiany?

Najważniejsze rozwiązania w skrócie

publiczny będący podmiotem leczniczym, dla którego pozostawia się termin 60-dni),

- ❖ wprowadzenie maksymalnego 60-dniowego terminu zapłaty w transakcjach w których wierzycielem jest MŚP, a dłużnikiem duży przedsiębiorca,
- ❖ wprowadzenie administracyjnych kar pieniężnych nakładanych na przedsiębiorców, którzy nadmiernie opóźniają się w płatnościach i kredytują swoją działalność kosztem kontrahentów,
- ❖ wprowadzenie tzw. ulgi na złe długi w PIT i w CIT,
- ❖ zobowiązanie największych przedsiębiorców do składania sprawozdania o stosowanych terminach zapłaty,
- ❖ podniesienie o 2 punkty procentowe wysokości odsetek ustawowych za opóźnienia w transakcjach handlowych,
- ❖ wprowadzenie progów wysokości rekompensaty za koszty odzyskiwania należności w zależności od wysokości wynagrodzenia z transakcji handlowej, czyli 40 euro dla kwoty do 5000 zł, 70 euro dla kwoty powyżej 5 000 zł ale niższej od 50 000 zł i 100 euro dla kwoty 50 000 zł i wyższej,
- ❖ uproszczenie procedury zabezpieczającej,
- ❖ przerzucenie z wierzyciela na dłużnika ciężaru dowodu, że ustalony w umowie termin zapłaty jest rażąco nieuczciwy oraz wprowadzenie możliwości żądania takiego ustalenia w ciągu 3 lat od dnia, w którym nastąpiła lub miała nastąpić zapłata,
- ❖ wprowadzenie możliwości odstąpienia przez wierzyciela od umowy lub wypowiedzenia umowy, gdy termin zapłaty ustalony w umowie jest nadmiernie wydłużony, a ustalenie tego terminu było rażąco nieuczciwe wobec wierzyciela (możliwość taka będzie przysługiwała w przypadku terminu dłuższego niż 120 dni),
- ❖ wprowadzenie zakazu zbywalności prawa do rekompensaty w przypadku dokonania cesji wierzytelności na osoby trzecie (w szczególności na firmy windykacyjne),
- ❖ wprowadzenie rozwiązań, zgodnie z którymi podmiot publiczny może nie dochodzić należności z tytułu rekompensaty, w przypadku gdy jej wysokość jest równa lub wyższa od wysokości należności głównej,
- ❖ uzupełnienie katalogu czynów nieuczciwej konkurencji o działanie polegające na nieuzasadnionym wydłużaniu terminów zapłaty.

Broszura objaśnia wprowadzone zmiany i opisuje możliwości ich praktycznego zastosowania. Opisane zmiany zasadniczo będą obowiązywały od 1 stycznia 2020 r.

UWAGA: Do transakcji handlowych zawartych przed 1 stycznia 2020 r. stosuje się przepisy dotychczasowe nawet, jeśli te umowy są nadal wykonywane. Dotyczy to zwłaszcza umów o świadczenia okresowe. Z kolei zastosowanie tzw. ulgi na złe długi będzie możliwe w odniesieniu do transakcji handlowych, w przypadku których termin zapłaty upływa po 31 grudnia 2019 r., niezależnie od terminu zawarcia umowy, z której

wynika płatność. Również w przypadku zmian w zakresie rekompensaty, ustalania wysokości odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych, nowe przepisy będą miały zastosowanie do transakcji handlowych, w których świadczenie stało się wymagalne po dniu wejścia w życie ustawy, nawet jeżeli umowę zawarto przed wejściem w życie przepisów. Natomiast do postępowań zabezpieczających wszczętych przed dniem wejścia w życie ustawy, w przypadku których nie wydano postanowienia w przedmiocie zabezpieczenia, stosowane będą przepisy dotychczasowe.

I.2. Zakres przedmiotowy i podmiotowy ustawy.

Przepisy ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych mają zastosowanie tylko do transakcji handlowych, czyli do umów dotyczących odpłatnej dostawy towarów lub odpłatnego świadczenia usług, jeżeli wyłącznymi stronami tych umów są:

- ❖ przedsiębiorcy wpisani do CEIDG i rejestru przedsiębiorców KRS,
- ❖ przedsiębiorcy z państw członkowskich UE, Norwegii, Islandii, Liechtensteinu oraz Konfederacji Szwajcarskiej,
- ❖ oddziały i przedstawicielstwa przedsiębiorców zagranicznych,
- ❖ osoby wykonujące wolny zawód,
- ❖ podmioty wykonujące działalność wytwórczą w rolnictwie w zakresie upraw rolnych oraz chowu i hodowli zwierząt, ogrodnictwa, warzywnictwa, leśnictwa i rybactwa śródlądowego;
- ❖ rolnicy:
 - wynajmujący pokoje, sprzedający posiłki domowe i świadczący w gospodarstwach rolnych inne usługi związane z pobytem turystów;
 - wyrabiający do 100 hektolitrów wina w ciągu roku gospodarczego;
 - w zakresie sprzedaży przetworzonych w sposób inny niż przemysłowy produktów roślinnych i zwierzęcych, o której mowa w art. 20 ust. 1c ustawy o podatku dochodowym od osób fizycznych;
- ❖ koła gospodyń wiejskich, na podstawie ustawy o kołach gospodyń wiejskich;
- ❖ podmioty publiczne:
 - jednostki sektora finansów publicznych w rozumieniu przepisów o finansach publicznych:
 - organy władzy publicznej (np. ministrowie, wojewodowie, organy administracji centralnej), organy kontroli państwowej i ochrony prawa oraz sądy i trybunały;
 - gminy, powiaty województwa oraz ich związki, a także związki metropolitalne;
 - jednostki budżetowe (np. urzędy, ministerstwa);
 - samorządowe zakłady budżetowe (np. miejski zakład komunikacji);
 - agencje wykonawcze (np. Agencja Mienia Wojskowego, Agencja Restrukturyzacji i Modernizacji Rolnictwa, Agencja Rynku Rolnego);
 - instytucje gospodarki budżetowej (np. Centralny Ośrodek Sportu, Centrum Zakupów dla Sadownictwa);
 - państwowe fundusze celowe (np. Wojewódzkie Fundusze Ochrony Środowiska i Gospodarki Wodnej, Państwowy Fundusz

Do kogo skierowane są przepisy i co regulują?

Rehabilitacji Osób Niepełnosprawnych (PFRON), Fundusz Pracy);

- ZUS i zarządzane przez niego fundusze oraz KRUS i fundusze zarządzane przez Prezesa KRUS;
- NFZ i samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej;
- uczelnie publiczne, Polska Akademia Nauk i tworzone przez nią jednostki organizacyjne;
- państwowe i samorządowe instytucje kultury (np. muzea);
- inne państwowe lub samorządowe osoby prawne utworzone na podstawie odrębnych ustaw w celu wykonywania zadań publicznych, z wyłączeniem przedsiębiorstw, instytutów badawczych, instytutów działających w ramach Sieci Badawczej Łukasiewicz, banków oraz spółek prawa handlowego;
- inne państwowe jednostki organizacyjne nieposiadające osobowości prawnej;
- inne osoby prawne, o ile nie działają w zwykłych warunkach rynkowych, ich celem nie jest wypracowanie zysku i nie ponoszą strat wynikających z prowadzenia działalności. Dodatkowo utworzono je w szczególnym celu zaspokajania potrzeb o charakterze powszechnym, które nie mają charakteru przemysłowego ani handlowego. Poza tym jednostki sektora finansów publicznych lub państwowe jednostki organizacyjne, pojedynczo lub wspólnie, bezpośrednio lub pośrednio przez inny podmiot:
 - finansują je w ponad 50% lub
 - posiadają ponad połowę udziałów albo akcji, lub
 - sprawują nadzór nad organem zarządzającym, lub
 - mają prawo do powoływania ponad połowy składu organu nadzorczego lub zarządzającego,
- związki ww. podmiotów.
- ❖ podmioty, o których mowa w art. 3 ust. 1 pkt 4 i 5 ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. – Prawo zamówień publicznych.

W ustawie o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych przewidziano szczególne rozwiązania dla podmiotów publicznych będących podmiotami leczniczymi, które występują w roli dłużnika. Pojęcie to obejmuje:

- ❖ samodzielne publiczne zakłady opieki zdrowotnej,
- ❖ jednostki budżetowe, posiadające w strukturze organizacyjnej ambulatorium, ambulatorium z izbą chorych lub lekarza podstawowej opieki zdrowotnej, pielęgniarkę podstawowej opieki zdrowotnej lub położną podstawowej opieki zdrowotnej,
- ❖ instytuty, które prowadzą badania naukowe i prace rozwojowe w zakresie nauk medycznych.

Podmiot
publiczny będący
podmiotem
leczniczym

II. SKRÓCENIE TERMINÓW ZAPŁATY

Ustawa nie ustala jednego maksymalnego terminu zapłaty. Jest on zróżnicowany w zależności od rodzaju kontrahentów, którzy zawierają umowę.

RODZAJE TRANSAKCI HANDLOWYCH		
WIERZYTEL	DŁUŻNIK	MAKSYMALNY TERMIN ZAPŁATY (w dniach)
przedsiębiorca, osoba wykonująca wolny zawód)	podmiot publiczny niebędący podmiotem leczniczym (np. urząd)	30
przedsiębiorca, osoba wykonująca wolny zawód)	podmiot publiczny będący podmiotem leczniczym	60
MŚP	MŚP	60, z możliwością wydłużenia, jeżeli nie jest to rażąco nieuczciwe
MŚP	duży przedsiębiorca	60
duży przedsiębiorca	MŚP	60, z możliwością wydłużenia, jeżeli nie jest to rażąco nieuczciwe
duży przedsiębiorca	duży przedsiębiorca	60, z możliwością wydłużenia, jeżeli nie jest to rażąco nieuczciwe

Maksymalny termin zapłaty

II.1. Terminy zapłaty w transakcjach, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny

Cel: Uniemożliwienie podmiotom publicznym narzucania przedsiębiorcom terminów zapłaty dłuższych niż 30 dni.

Sztynny maksymalny 30-dniowy termin zapłaty

W stanie prawnym obowiązującym do końca 2019 r. w transakcjach handlowych, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny niebędący podmiotem leczniczym istnieje możliwość ustalenia terminu zapłaty do 60 dni – pod warunkiem, że jest to obiektywnie uzasadnione właściwością lub szczególnymi elementami umowy.

Terminy zapłaty liczone są od dnia doręczenia dłużnikowi faktury lub rachunku, które potwierdzają dostawę towaru lub wykonanie usługi. Jeżeli nie jest możliwe ustalenie daty otrzymania faktury lub rachunku - od dnia dostarczenia towaru lub wykonania usługi. Dlatego nie ma powodu, aby podmioty publiczne zwlekały z zapłatą aż dwa miesiące. Tym bardziej, że dysponują one pewnymi źródłami dochodów. Wobec tego od 1 stycznia 2020 r. wprowadzona została zasada, że sektor publiczny dokonuje płatności nie później niż w terminie 30-dniowym, bez możliwości wydłużenia. Wyjątkiem są podmioty publiczne będące podmiotami leczniczymi, dla których pozostawiono termin 60 dni.

II. 2. Terminy zapłaty w transakcjach, w których wierzycielem jest MŚP, a dłużnikiem duży przedsiębiorca

Cel: Wyrównywanie szans w relacjach asymetrycznych (duże firmy – MŚP), gdzie jedna ze stron ma znacznie silniejszą pozycję rynkową.

Sztynny
maksymalny
60-dniowy
termin zapłaty

Termin zapłaty w transakcjach handlowych między przedsiębiorcami wynosi, co do zasady, 60 dni. W stanie prawnym obowiązującym do końca 2019 r. istnieje jednak możliwość wydłużenia tego terminu, jeżeli strony wyraźnie ustalą tak w umowie i pod warunkiem, że ustalenie to nie jest rażąco nieuczciwe wobec wierzyciela.

W Polsce występuje zjawisko nadmiernie wydłużonych terminów zapłaty – szczególnie wobec MŚP, które zwyczajowo, jako słabsza strona transakcji, zmuszone są do przyjmowania niekorzystnych warunków umowy. Dlatego w ustawie o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych od 1 stycznia 2020 r. wprowadzono sztywny 60-dniowy termin, bez możliwości wydłużania w transakcjach handlowych, w których dłużnikiem zobowiązanym do świadczenia pieniężnego jest duży przedsiębiorca, a wierzycielem MŚP. Natomiast w transakcjach, w których wierzycielem jest duży przedsiębiorca, a dłużnikiem MŚP lub obie strony należą do sektora MŚP bądź obie strony są dużymi przedsiębiorcami, mają zastosowanie rozwiązania przewidujące warunkową możliwość wydłużania terminu zapłaty.

Dzięki temu rozwiązaniu małe i średnie firmy przestaną finansować działalność operacyjną dużych przedsiębiorstw, które czasem wymuszają nawet 180-dniowe terminy płatności.

II.3. Automatyczne zastosowanie zgodnego z ustawą terminu zapłaty

Cel: Ochrona wierzycieli przed narzucaniem przez kontrahentów nadmiernie wydłużonych terminów zapłaty.

W celu ochrony wierzycieli, w ustawie o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych, przewidziano rozwiązanie, które wzorowane jest na regulacjach holenderskich.

W przypadku transakcji, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny (z wyjątkiem podmiotów publicznych będących podmiotami leczniczymi), mimo ustalenia w umowie terminu zapłaty dłuższego niż 30-dniowy, z mocy ustawy automatycznie zastąpi go termin 30 dni. Natomiast gdy dłużnikiem jest podmiot publiczny, który jest podmiotem leczniczym, a w umowie ustalono termin zapłaty dłuższy niż 60 dni, stosowany będzie 60-dniowy termin wynikający z ustawy.

Z kolei w przypadku ustalenia terminu zapłaty dłuższego niż 60 dni w transakcjach, w których dłużnikiem jest duży przedsiębiorca, a wierzycielem MŚP, z mocy ustawy automatycznie zastąpi go termin 60 dni. Również w przypadku podmiotów, które - zgodnie z ustawą - mogą ustalić termin zapłaty dłuższy niż 60 dni, stosowany będzie 60-dniowy termin ustawowy, gdy wydłużony termin okaże się rażąco nieuczciwy wobec wierzyciela.

Termin zapłaty z
mocy prawa

Co to znaczy dla strony transakcji handlowej?

Jeżeli ustalicie dłuższy termin zapłaty, niż maksymalny termin wskazany w ustawie, to takie postanowienia umowne będą nieważne i - z mocy ustawy - automatycznie

zastąpi go termin ustawowy. Po jego upływie wierzycielowi będą przysługiwały odsetki za opóźnienie w transakcjach handlowych np.:

- ❖ Jeżeli Twoim dłużnikiem jest podmiot publiczny, który jest podmiotem leczniczym to maksymalny termin zapłaty, jaki możecie ustalić w umowie, wynosi 60 dni od dnia doręczenia faktury albo rachunku, które potwierdzają dostarczenie towaru lub wykonanie usługi. Jeżeli ustalicie dłuższy termin zapłaty, to takie postanowienia umowne będą nieważne i z mocy ustawy będzie miał zastosowanie termin 60-dniowy, po upływie którego będą Ci przysługiwały odsetki za opóźnienie w transakcjach handlowych.
- ❖ Jeżeli zawierasz umowę z innym podmiotem publicznym i będzie on Twoim dłużnikiem, to maksymalny termin zapłaty wynosi 30 dni. Jeżeli ustalicie dłuższy termin zapłaty, to takie postanowienia umowne będą nieważne i z mocy ustawy będzie miał zastosowanie termin 30-dniowy, po upływie którego będą Ci przysługiwały odsetki za opóźnienie w transakcjach handlowych.
- ❖ Jeżeli należysz do sektora MŚP, a Twoim dłużnikiem jest duży przedsiębiorca, maksymalny termin zapłaty nie może przekraczać 60 dni od dnia doręczenia faktury albo rachunku, które potwierdzają dostarczenie towaru lub wykonanie usługi. Jeżeli ustalicie dłuższy termin zapłaty, to takie postanowienia umowne będą nieważne i z mocy ustawy będzie miał zastosowanie termin 60-dniowy, po upływie którego będą Ci przysługiwały odsetki za opóźnienie w transakcjach handlowych.

II.4. Termin zapłaty w przypadku podziału płatności na części

W przypadku gdy strony ustalą termin spełnienia świadczenia pieniężnego w częściach, maksymalny termin zapłaty określony w ustawie stosuje się do każdej części świadczenia pieniężnego.

Harmonogram
płatności

Co to znaczy dla strony transakcji handlowej?

- ❖ Jeżeli dostarczasz towary partiami, termin zapłaty za każdą partię towarów nie może przekroczyć maksymalnego terminu zapłaty (30-dniowego lub 60-dniowego w zależności od tego, kto jest Twoim kontrahentem – podmiot publiczny, podmiot publiczny będący podmiotem leczniczym, przedsiębiorca).
- ❖ Jeżeli jesteś dużym przedsiębiorcą i to Ty jesteś zobowiązany do zapłaty, a Twoim kontrahentem jest MŚP, pamiętaj, że w przypadku ustalenia harmonogramu dostaw za każdą dostarczoną część towarów maksymalny termin zapłaty nie może przekraczać 60 dni od dnia doręczenia faktury lub rachunku, które potwierdzają dostawę. Jeżeli określenie daty doręczenia faktury lub rachunku jest niemożliwe lub nastąpiło przed dostawą towarów, od dnia dostarczenia towarów.
- ❖ Jeżeli zawierasz umowę dotyczącą świadczenia usług okresowych, maksymalny ustawowy termin zapłaty ma zastosowanie do każdej płatności okresowej.
- ❖ Ustalenie spełnienia świadczenia pieniężnego w częściach nie może być rażąco nieuczciwe dla wierzyciela, co do oceny rażącej nieuczciwości patrz pkt XI. 1 niniejszej broszury.

III. PODWYŻSZONE ODSETKI ZA OPÓŹNIENIE W TRANSAKCYJACH HANDLOWYCH

Cel: Ograniczenie motywacji ekonomicznej do przerzucania kosztów działalności na kontrahenta.

W przypadku gdy dostarczysz towary lub usługi, a dłużnik nie ureguluje płatności w terminie, należ Ci się odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych.

W stanie prawnym obowiązującym do końca 2019 r. stopa odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych jest równa sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i ośmiu punktów procentowych i wynosi 9,5%.

Od 1 stycznia 2020 r. odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych będą wyższe o 2 punkty procentowe, czyli w przypadku zachowania obecnej stopy referencyjnej NBP (1,5%) wyniosą 11,5%. Od tej zasady jest jednak wyjątek: odsetki za opóźnienie w transakcjach handlowych, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny, będący podmiotem leczniczym, pozostaną na obecnym poziomie.

Wyższe
odsetki

Co to znaczy dla strony transakcji handlowej?

- ❖ Jeżeli dostarczyłeś towar lub świadczyłeś usługę, a dłużnik nie zapłacił Ci w ustalonym w umowie terminie, masz prawo do odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty.

Przykład: Dostarczyłeś towary kontrahentowi i wystawiłeś rachunek, który potwierdza dostawę towaru. W umowie ustaliliście 7-dniowy termin zapłaty, liczony od dnia doręczenia rachunku. Twój kontrahent nie zapłacił Ci w terminie. W takiej sytuacji za okres od 8 dnia od dnia doręczenia rachunku do dnia zapłaty przysługują Ci odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych.

- ❖ Jeżeli w umowie ustaliliście termin zapłaty niezgodnie z ustawą, masz prawo do odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych od dnia następującego po dniu stanowiącym maksymalny ustawowy termin zapłaty do dnia faktycznej zapłaty.

Przykład: Jesteś MŚP a Twoim kontrahentem jest duży przedsiębiorca. Mimo że w ustawie dla tego typu transakcji przewidziany jest 60-dniowy maksymalny termin zapłaty, w umowie ustaliliście termin 100-dniowy. Dostarczyłeś towary kontrahentowi i wystawiłeś fakturę, która potwierdza dostawę towaru. Ponieważ termin zapłaty był ustalony niezgodnie z ustawą, z mocy prawa Twojego kontrahenta obowiązuje 60-dniowy termin zapłaty, a Tobie należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych od 61 dnia, liczonego od doręczenia faktury, do dnia zapłaty.

IV. ZMIANY W ZAKRESIE REKOMPENSATY ZA KOSZTY ODZYSKIWANIA NALEŻNOŚCI

IV.1. Wysokość rekompensaty

Cel: Zwiększenie obciążenia finansowego za opóźnienia w zapłacie kontrahentem będzie dodatkowym bodźcem skłaniającym do terminowego regulowania należności.

W stanie prawnym obowiązującym do końca 2019 r. wierzycielowi, który spełnił swoje świadczenie i nie otrzymał zapłaty w terminie, przysługuje prawo żądania równowartości

Progi
rekompensaty

kwoty 40 euro jako rekompensaty za koszty odzyskiwania należności. Rekompensata przysługuje od każdej niezapłaconej wierzytelności lub części wierzytelności, jeżeli strony ustaliły w umowie, że świadczenie będzie spełniane w częściach. Rekompensata stanowi stałą, zryczałtowaną kwotę uśrednionych kosztów dochodzenia należności i jest niezależna od czynników takich jak wina dłużnika czy czas opóźnienia. Wierzyciel może ją naliczyć, w przypadku braku terminowej zapłaty przez dłużnika, niezależnie od tego, czy faktycznie poniósł jakiegokolwiek koszty. Oznacza to możliwość naliczenia rekompensaty w przypadku znacznego opóźnienia w zapłacie należności, jak również gdy opóźnienie to jest niewielkie. Jeżeli koszty odzyskiwania należności przekroczą równowartość 40 euro, wierzycielowi przysługuje zwrot kosztów dochodzenia należności przewyższających tę kwotę.

Wzorując się na rozwiązaniu przyjętym w prawie irlandzkim i brytyjskim, ustawa wprowadza trzy stopnie rekompensaty w zależności od wartości świadczenia pieniężnego. Rekompensata za koszty odzyskiwania należności będzie przysługiwała w równowartości kwoty:

- 1) 40 euro – w przypadku gdy wartość świadczenia pieniężnego nie przekracza 5 000 zł;
- 2) 70 euro – w przypadku gdy wartość świadczenia pieniężnego jest wyższa niż 5 000 zł, ale niższa niż 50 000 zł;
- 3) 100 euro – w przypadku gdy wartość świadczenia pieniężnego jest równa lub wyższa od 50 000 zł.

Co to znaczy dla strony transakcji handlowej?

- ❖ Jeżeli wywiązałeś się z umowy, a Twój kontrahent nie zapłacił Ci w wyznaczonym terminie, przysługuje Ci zryczałtowana rekompensata za koszty odzyskiwania należności w wysokości:
 - 40 euro – w przypadku gdy wartość świadczenia pieniężnego nie przekracza 5 000 zł;
 - 70 euro – w przypadku gdy wartość świadczenia pieniężnego jest wyższa niż 5 000 zł, ale niższa niż 50 000 zł;
 - 100 euro – w przypadku gdy wartość świadczenia pieniężnego jest równa lub wyższa od 50 000 zł.

IV.2. Rekompensata w transakcjach handlowych, w których wierzycielem jest podmiot publiczny

Cel: Zracjonalizowanie zasad pobierania rekompensaty przez podmioty sektora finansów publicznych

W związku z pojawiającymi się dotychczas wątpliwościami co do możliwości niepobierania rekompensaty przez podmioty publiczne, gdy jest ona równa albo nawet większa od należności głównej, w ustawie o finansach publicznych wprowadzono zmiany, które jasno przesądzają, że dysponent części budżetowej, dysponent państwowego funduszu celowego lub organ stanowiący jednostki samorządu terytorialnego mogą w takiej sytuacji wyrazić zgodę na niedochodzenie rekompensaty.

Niepobieranie
rekompensaty

Co to znaczy dla strony transakcji handlowej?

- ❖ Jeżeli spóźnisz się z zapłatą należności kontrahentowi, który jest podmiotem

sektora finansów publicznych, podmiot ten będzie miał prawo do nienaliczania rekompensaty, jeżeli jej wartość jest równa lub wyższa od kwoty, z której zapłatą się opóźniłeś. Nienaliczanie rekompensaty w tym przypadku nie jest obowiązkiem tylko uprawnieniem.

IV. 3. Zakaz zbywalności prawa do rekompensaty

W obrocie gospodarczym występuje zjawisko kumulowania rekompensat. Wierzyciele, często duże podmioty świadczące usługi okresowe, w których jednostkowe należności są stosunkowo niewielkie, zwlekają z dochodzeniem tych należności, a przez to dopuszczają do narastania odsetek. Następnie, dokonują zbiorczego przeniesienia (przelewu) tych należności na inne podmioty, które również zbiorczo dochodzą ich od dłużników. Jednoczesne dochodzenie takich wymagalnych należności nie powoduje zwielokrotnionych kosztów. Przedmiotem przelewu są należności wymagalne i najczęściej niesporne, a więc takie, które podlegają łatwemu łączeniu w większe „pakiety”. W rezultacie zazwyczaj dochodzenie tych należności polega na czynnościach, które odnoszą się do wszystkich należności potączonych w taki „pakiet”.

Zjawisko kumulowania rekompensat prowadzi do zachwiania relacji należności głównej i należności ubocznej, jaką niewątpliwie jest rekompensata. Suma rekompensat bywa zbliżona - albo nawet wyższa - od sumy należności głównych. Takie sytuacje słusznie postrzegano więc jako krzywdzące dla dłużników. Ustawa o terminach zapłaty w transakcjach handlowych – obowiązująca do 31 grudnia 2019 r. – nie przewiduje rozwiązań, które ograniczyłyby takie zjawiska lub łagodziłyby ich negatywne skutki. Jedynym sposobem obrony przed nadużyciem prawa do rekompensaty jest powołanie się przez dłużnika na przepis art. 5 Kodeksu cywilnego. W praktyce jednak zmusza to dłużników do kierowania spraw na drogę sądową. W rezultacie dłużnicy narażani są na dodatkowe koszty i angażowanie swojego czasu, a sądy niepotrzebnie zajmują się sprawami stosunkowo prostymi, w przypadku których obiektywnie oceniana wartość sporu jest niewielka.

W związku z powyższym z dniem 1 stycznia 2020 r. w ustawie o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych zniesiono zbywalność roszczenia o rekompensatę.

Zakaz zbywalności
rekompensaty

Co to znaczy dla strony **transakcji handlowej**?

- ❖ Jeżeli jesteś wierzycielem, a Twój dłużnik nie zapłacił Tobie w terminie, jesteś uprawniony do rekompensaty – z tym, że nie możesz zbyć roszczenia do niej. Możesz jedynie zbyć wymagalną wierzytelność.
- ❖ Jeżeli nabyłeś wierzytelność w wyniku przeniesienia, nie masz prawa do dochodzenia rekompensaty.

V. OBOWIĄZEK PRZEDKŁADANIA SPRAWOZDAŃ O PRAKTYKACH PŁATNICZYCH

Cel: Wszyscy przedsiębiorcy oraz obywatele zyskają wiedzę na temat tego, jak swoje zobowiązania regulują najwięksi przedsiębiorcy w Polsce. To z kolei obniży ryzyko, w szczególności dla firm z sektora MŚP, wchodzenia w relacje biznesowe z nierzetelnymi partnerami lub takimi, którzy stosują długie terminy. Jednocześnie duże firmy będą mogły

zaprezentować się jako rzetelni kontrahenci.

Brak informacji o stosowanych przez największe firmy praktykach płatniczych utrudnia podejmowanie decyzji biznesowych, w szczególności w przypadku przedsiębiorstw MŚP, dla których kontrakty z największymi graczami mogą być szansą na rozwój, ale są również obciążone dużym ryzykiem.

Obowiązek
sprawozdawczy

W stanie prawnym obowiązującym do końca 2019 r. istnieje jedynie możliwość korzystania z usług Biur Informacji Gospodarczej, które dysponują danymi o nierzetelnych płatnikach zgłoszonych przez wierzycieli. Brak jest natomiast informacji o terminach płatności, które są proponowane potencjalnym kontrahentom.

Ustawa o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych nakłada na ok. 2600 największych podatników podatku dochodowego od osób prawnych (grupy kapitałowe i firmy, których dochód przekracza rocznie 50 mln euro) obowiązek przekazywania do ministra właściwego ds. gospodarki sprawozdań na temat ich praktyk płatniczych. Podmioty te będą raz do roku sprawozdawać wartość należności i zobowiązań w podziale na terminy płatności (do 30, 60, 120 dni i powyżej 120 dni). A także wartość należności nieotrzymanych i zobowiązań nieuregulowanych w terminach umownych. Pierwsze raporty na temat praktyk płatniczych - z informacjami za 2020 r. - będą opublikowane w 2021 r.

Co to znaczy dla strony transakcji handlowej?

❖ Jeżeli jesteś:

- podatnikiem podatku dochodowego od osób prawnych, u którego wartość przychodu uzyskana w roku podatkowym przekroczyła 50 mln euro lub
- podatkową grupą kapitałową

i na podstawie art. 27b ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych Twoje indywidualne dane podatkowe są podawane do publicznej wiadomości – masz obowiązek przedkładania sprawozdania o swoich praktykach płatniczych.

- ❖ Obowiązek złożenia sprawozdania spoczywa na członku zarządu lub innego organu zarządzającego, a jeżeli organ jest wieloosobowy - na członkach tego organu. W spółce komandytowo-akcyjnej sprawozdanie składa komplementariusz. W przypadku podatkowej grupy kapitałowej sprawozdanie odrębnie składa każda spółka z grupy podatkowej. Sprawozdanie powinieneś przedkładać corocznie w terminie do 31 stycznia. Pierwsze sprawozdanie należy złożyć za 2020 r.
- ❖ UWAGA: Kierownik podmiotu, który w terminie nie złoży sprawozdania, podlega karze grzywny.

VI. SANKCJE ADMINISTRACYJNE DLA NIEUCZLIWYCH KONTRAHENTÓW

Cel: Zmotywowanie dłużników do terminowego regulowania płatności.

Część firm, mimo że od swoich dłużników otrzymuje zapłatę w terminie, celowo odwleka płatność na rzecz swoich wierzycieli i w ten sposób kredytyje swoją działalność

Kary
administracyjne

kosztem kontrahentów. Przepisy prawa cywilnego przewidują, że pokrzywdzeni w ten sposób wierzyciele mogą żądać odsetek i stosować różne instrumenty o charakterze prywatnoprawnym w celu odzyskania należności i naprawienia szkody spowodowanej opóźniona zapłatą. Wymaga to złożenia powództwa do sądu lub dochodzenia swoich roszczeń z wykorzystaniem instrumentów pozasądowego rozstrzygnięcia sporów.

W ustawie o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych, wzorem rozwiązań francuskich, wprowadzono nowy, dodatkowy instrument o charakterze administracyjnym motywujący dłużników do terminowego regulowania płatności – Prezes Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów (UOKiK) będzie nakładał kary pieniężne na podmioty, które nadmiernie opóźniają się z regulowaniem swoich zobowiązań.

Nadmierne opóźnienie w spełnianiu zobowiązań oznacza sytuację, w której w okresie 3 kolejnych miesięcy suma świadczeń pieniężnych niespełnionych lub spełnionych przez podmiot po terminie wynosi co najmniej 2 mln zł. Te trzy kolejne miesiące badane w ramach postępowania mogą zostać wskazane z okresu 2 lat przed dniem wszczęcia postępowania.

UWAGA: W roku 2020 i 2021 wysokość progu podejmowania interwencji przez Prezesa UOKiK będzie wyższa - w tych latach za nadmierne opóźnienie w spełnieniu zobowiązań będzie uznawana sytuacja, w której suma świadczeń pieniężnych podmiotu niespełnionych lub spełnionych po terminie w okresie 3 kolejnych miesięcy wyniesie 5 mln zł.

Postępowanie w sprawie nadmiernego opóźniania się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych będzie prowadzone z urzędu. Najpierw Prezes UOKiK musi ocenić, czy doszło do nadmiernego opóźnienia, czyli czy wartość opóźnionych świadczeń danego podmiotu w określonych 3 miesiącach kalendarzowych, przekracza próg określony przez ustawę. Jeśli ten warunek zostanie spełniony i wszystkie inne okoliczności przewidziane przez ustawę zostaną przeanalizowane, organ wymierzy karę, której wysokość będzie bezpośrednio wynikała z wartości opóźnionych świadczeń tego podmiotu i długości okresu opóźnień.

Należy zaznaczyć, że nie będzie jednak ukarany dłużnik, który jest ofiarą zatorów, czyli taki który nie płaci swoich należności ponieważ sam jako wierzyciel nie otrzymuje terminowo płatności od swoich kontrahentów.

Prezes UOKiK wszczynając postępowanie wyznacza 3 miesiące, które będą objęte badaniem w ramach postępowania. Będą to 3 kolejne miesiące kalendarzowe, przypadające po dniu wejścia w życie ustawy, czyli po 1 stycznia 2020 r. Najwcześniejszymi miesiącami objętymi postępowaniem mogą więc być: styczeń, luty i marzec 2020 r. W kolejnych latach zastosowanie będzie miała też druga zasada dotycząca wyznaczania 3 miesięcy objętych postępowaniem – dodatkowo nie będą to mogły być miesiące wcześniejsze niż przypadające na 2 lata przed wszczęciem postępowania.

UWAGA: Przedmiotem postępowań prowadzonych przez Prezesa UOKiK mogą być świadczenia pieniężne, które stały się wymagalne po dniu 1 stycznia 2020 r., nawet jeśli wynikają z umów zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy.

Przykład. Prezes UOKiK wszczyna postępowanie 15 września 2020 r. Postępowanie

obejmuje np. luty, marzec i kwiecień 2020 r. W ramach postępowania UOKiK zbada te świadczenia pieniężne, które są już wymagalne, ale nie zostały zapłacone do ostatniego dnia okresu objętego postępowaniem albo zostały zapłacone w okresie objętym postępowaniem ale z opóźnieniem. W obliczeniach nie uwzględnia się świadczeń, które stały się wymagalne przed dniem wejścia w życie ustawy (przed 1 stycznia 2020 r.).

UWAGA: Kary administracyjne nakładane przez Prezesa UOKiK stanowią dochód budżetu państwa i są nakładane w ramach postępowania administracyjnego. Postępowanie to nie jest w żaden sposób powiązane lub zależne od działań jakie wierzyciel może sam podejmować na podstawie przepisów prawa cywilnego w ramach dochodzenia należności pieniężnych z transakcji handlowej lub odsetek.

Co to znaczy dla strony transakcji handlowej?

- ❖ Jeżeli nie regulujesz swoich zobowiązań terminowo, Prezes UOKiK może wszcząć wobec Ciebie postępowanie i nałożyć karę administracyjną.
- ❖ Obliczając wysokość kary, Prezes UOKiK weźmie pod uwagę wartość niespełnionych lub spełnionych po terminie świadczeń i długość opóźnienia. W postępowaniu analizowane będą wszystkie opóźnione lub niezapłacone świadczenia pieniężne w badanym przez UOKiK okresie
- ❖ **OBNIŻENIE KARY ADMINISTRACYJNEJ**
Prezes UOKiK obniży Ci karę o 20%, jeżeli w terminie 14 dni od dnia doręczenia postanowienia o wszczęciu postępowania uregulujesz, wraz z odsetkami, wszystkie zobowiązania, za które będzie naliczona kara. Dodatkowo, jeżeli uregulujesz obniżoną karę w terminie 14 dni od otrzymania decyzji i zrzekniesz się - wobec Prezesa UOKiK - prawa do złożenia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy, możesz liczyć na obniżenie kary o kolejne 10% (liczone od całości).
- ❖ **PODWYŻSZENIE KARY ADMINISTRACYJNEJ**
Jeżeli w okresie 2 lat od dnia, w którym decyzja o nałożeniu kary stała się ostateczna, Prezes UOKiK stwierdzi ponownie nadmierne opóźnienie w płatnościach, kolejna kara będzie o 50% wyższa od tej obliczonej wg wzoru.
- ❖ **ODSTĄPIENIE OD WYMIERZANIA KARY**
Prezes UOKiK odstępuje od wymierzenia kary, jeżeli wartość niespełnionych lub spełnionych po terminie świadczeń jest równa lub mniejsza od wartości świadczeń pieniężnych nieotrzymanych lub otrzymanych po terminie przez firmę, która ma być ukarana. Innymi słowy, nie będą karani przedsiębiorcy, którzy sami są ofiarami zatorów płatniczych.

VII. UPROSZCZONA PROCEDURA ZABEZPIECZAJĄCA

Cel: łatwiejsza ścieżka do uzyskania zabezpieczenia.

Jednym z podstawowych środków ochrony praw wierzyciela na wypadek wytransferowania środków przez dłużnika jest instytucja zabezpieczenia. Jej regulacja obowiązująca do końca 2019 r. ustala dość rygorystyczne przesłanki, jakie musi spełnić wierzyciel, by uzyskać zabezpieczenie, gdyż poza uprawdopodobnieniem roszczenia musi wykazać też interes prawny w udzieleniu zabezpieczenia.

Procedura
zabezpieczająca

Po wejściu w życie nowych przepisów w sprawach o roszczenia pieniężne z tytułu transakcji handlowej – w których wartość wynagrodzenia nie będzie przekraczała siedemdziesięciu pięciu tysięcy złotych – powód będzie mógł żądać udzielenia zabezpieczenia, jeżeli uprawdopodobni:

- roszczenie oraz
- okoliczność, że należność nie została uregulowana w ciągu trzech miesięcy od dnia upływu terminu płatności określonego w fakturze (rachunku) lub umowie.

Co to znaczy dla strony transakcji handlowej?

- ❖ Możesz żądać udzielenia zabezpieczenia - jeżeli tylko wykazesz, że Twój kontrahent nie zapłacił Ci co najmniej trzy miesiące od upływu terminu płatności, a wartość transakcji handlowej nie przekracza 75 tys. zł.

VIII. TZW. ULGA NA ZŁE DŁUGI W PIT I CIT

Cel: Poprawa płynności finansowej firm, które borykają się z problemem niepłacenia przez kontrahentów za wykonane dostawy lub usługi. Ma temu służyć mobilizacja dłużników do terminowego regulowania zobowiązań.

Ulga na złe długi

W podatku dochodowym od osób fizycznych i w podatku dochodowym od osób prawnych zasadą jest, że przychodem są kwoty należne, choćby faktycznie nie zostały otrzymane (zasada memoriału). Oznacza to, że przychód podatkowy powstaje niezależnie od faktu otrzymania należności przez wierzyciela. Z drugiej strony dłużnicy, którzy zalegają z zapłatą zobowiązań, uprawnieni są do obniżania przychodu do opodatkowania o kwoty, których nie zapłacili wierzycielowi. Obowiązujące zasady (do końca 2019 r.) nie wystarczają i w pewien sposób „premiują” nierzetelnych dłużników (mają oni niższą podstawę opodatkowania).

W ustawie o podatku dochodowym od osób fizycznych i w ustawie o podatku dochodowym od osób prawnych wprowadzono z dniem 1 stycznia 2020 r. rozwiązanie zbliżone do tego, jakie funkcjonuje w przypadku podatku VAT. Wierzyciel może zmniejszyć podstawę opodatkowania o kwotę wierzytelności, jeżeli nie zostanie ona uregulowana lub zbyta w jakiegokolwiek formie w ciągu 90 dni od dnia upływu terminu jej płatności (określonego w umowie lub na fakturze). Natomiast dłużnik ma obowiązek podwyższenia przychodu do opodatkowania o niezapłacone wierzycielowi kwoty.

Co to znaczy dla strony transakcji handlowej?

- ❖ Jeżeli jesteś wierzycielem i wierzytelność ta nie została uregulowana lub zbyta w jakiegokolwiek formie w ciągu 90 dni od dnia upływu terminu jej płatności określonego w umowie lub na fakturze, **masz możliwość** zmniejszenia podstawy opodatkowania (w podatku PIT i CIT) o kwotę wierzytelności.
- ❖ Jeżeli jesteś dłużnikiem, **masz obowiązek** doliczenia do podstawy opodatkowania (w podatku PIT i CIT) kwoty nieuregulowanego zobowiązania,

jeżeli zobowiązanie nie zostało uregulowane w terminie 90 dni od dnia upływu terminu płatności określonego w fakturze (rachunku) lub umowie.

- ❖ Skorzystanie z „ulgi na złe długi” będzie możliwe w przypadku transakcji handlowych, w których termin zapłaty upływa po 31 grudnia 2019 r.

IX. NOWE TYPY CZYNÓW NARUSZAJĄCYCH KONKURENCJĘ

Cel: Wierzyciel, któremu dłużnik narzuci zbyt długie termin zapłaty, zyskuje dodatkową ochronę prawną.

Ustalanie nadmiernie wydłużonych terminów zapłaty jest szkodliwe dla uczciwej konkurencji. Mimo przepisów wskazujących, że normą w obrocie gospodarczym powinien być 60-dniowy termin płatności, powszechnym zjawiskiem jest narzucanie kontrahentom dłuższych, nawet 180-dniowych terminów płatności. W praktyce jeśli wierzyciel ma słabszą pozycję ekonomiczną - godzi się na dłuższy termin i nie korzysta z uprawnienia uznania przez sąd, że termin jest nieuczciwy wobec niego.

W stanie prawnym obowiązującym do końca 2019 r. przepisy wprost nie wskazują, że narzucanie nadmiernie długich terminów zapłaty jest czynem nieuczciwej konkurencji. Nowe przepisy uzupełniają katalog czynów nieuczciwej konkurencji o działania, które polegają na nieuzasadnionym wydłużaniu terminów zapłaty.

Jeżeli czyn nieuczciwej konkurencji był zawiniony, pokrzywdzony wierzyciel będzie mógł skorzystać z szeregu uprawnień przewidzianych w ustawie o zwalczaniu nieuczciwej konkurencji.

Nowy czyn
nieuczciwej
konkurencji

Co to znaczy dla strony transakcji handlowej?

- ❖ W przypadku dopuszczenia się przez kontrahenta czynu nieuczciwej konkurencji, polegającego na nieuzasadnionym wydłużaniu terminów zapłaty przedsiębiorca, którego interes został zagrożony lub naruszony, będzie mógł żądać:
 - zaniechania niedozwolonych działań;
 - usunięcia skutków niedozwolonych działań;
 - złożenia jednokrotnego lub wielokrotnego oświadczenia odpowiedniej treści i w odpowiedniej formie;
 - naprawienia wyrządzonej szkody, na zasadach ogólnych prawa cywilnego;
 - wydania bezpodstawnie uzyskanych korzyści, na zasadach ogólnych prawa cywilnego;
 - zasądzenia odpowiedniej sumy pieniężnej na określony cel społeczny związany ze wspieraniem kultury polskiej lub ochroną dziedzictwa narodowego – jeżeli czyn nieuczciwej konkurencji był zawiniony.

X. PRAWO WIERZycIELA DO ODSTĄPIENIA LUB WYPOWIEDZENIA UMOWY, W KTÓREJ TERMIN ZAPŁATY PRZEKRACZA 120 DNI

Cel: Przyznanie wierzycielowi prawa do uwolnienia się z krzywdzącej dla niego relacji.

W stanie prawnym obowiązującym do końca 2019 r. przepisy ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych nie przewidują rozwiązań, które pozwalałyby wierzycielowi na

Odstąpienie lub
wypowiedzenie
umowy

uwolnienie się z krzywdzącej dla niego relacji. Tymczasem umożliwienie wyjścia wierzycielowi z takiej relacji często byłoby preferowanym rozwiązaniem.

Z tego względu w ustawie przewidziano przepis, który przyznaje wierzycielowi uprawnienia do odstąpienia od umowy albo wypowiedzenia umowy, jeżeli termin zapłaty w umowie przekracza 120 dni i jest rażąco nieuczciwy wobec wierzyciela. To oznacza, że uprawnienie będzie przysługiwało, gdy termin zapłaty w umowie dwukrotnie przekracza termin uznawany przez prawodawców – polskiego i unijnego – za termin maksymalny, niewymagający szczególnego uzasadnienia.

Oczywiście, każdorazowo decyzję o zakończeniu umowy ustalającej tak długi termin zapłaty będzie autonomicznie podejmował wierzyciel. Jeżeli transakcja handlowa mimo wszystko jest dla niego opłacalna, z pewnością nie będzie sięgał po to uprawnienie. Nie ma zatem podstaw do obaw, że przepis ten będzie nadużywany.

Natomiast dłużnik, który zdecyduje się na strategię biznesową polegającą na stosowaniu wydłużonych terminów zapłaty, będzie musiał liczyć się z towarzyszącym jej ryzykiem.

Co to znaczy dla strony transakcji handlowej?

- ❖ Rozwiązanie będzie miało zastosowanie w transakcjach handlowych, w których możliwe jest wydłużenie terminu ponad 60 dni, czyli w transakcjach, w których:
 - stronami są MŚP lub
 - stronami są duzi przedsiębiorcy lub
 - wierzycielem jest duży przedsiębiorca a dłużnikiem MŚP.
- ❖ Jeżeli ustalony w umowie termin zapłaty przekracza 120 dni i jest rażąco nieuczciwy wobec wierzyciela:
 - wierzyciel będzie mógł, według swojego wyboru, odstąpić od całości umowy albo od jej niewykonanej części – w takim przypadku, odstąpienie nie będzie wiązało się z obowiązkiem zwrotu w naturze wykonanych świadczeń,
 - wierzyciel będzie mógł wypowiedzieć taką umowę,
 - należności przysługujące wierzycielowi od dłużnika, z tytułu już dostarczonych towarów lub wykonanych usług, staną się wymagalne w terminie siedmiu dni od dnia wypowiedzenia umowy,
 - jeżeli wierzyciel nie otrzyma należności w terminie siedmiu dni, przysługiwać mu będą odsetki za opóźnienia w transakcjach handlowych.

XI. INNE ROZWIĄZANIA PRZEWIDZIANE W USTAWIE

XI.1. Przesłanki oceny rażącej nieuczciwości

Cel: Wskazanie wyraźnej wskazówki dotyczącej tego, jak interpretować klauzulę generalną „rażącej nieuczciwości wobec wierzyciela”. A także ułatwienie praktycznego stosowania tej klauzuli np. przez sądy.

Rażąca
nieuczciwość

Stwierdzenie, że postanowienie umowy dotyczące terminu zapłaty jest „rażąco nieuczciwe wobec wierzyciela” przesądza, czy termin zapłaty jest zgodny z prawem. W praktyce należy liczyć się z tym, że do takiego stwierdzenia dochodzi w postępowaniu przed sądem.

W stanie prawnym obowiązującym do końca 2019 r. przesłanki oceny, czy postanowienia umowne dotyczące terminów płatności są rażąco nieuczciwe wobec wierzyciela, są zbyt ogólne. Bierze się pod uwagę rażące odstępstwa od dobrych praktyk handlowych, które naruszają zasadę działania w dobrej wierze i zasadę rzetelności oraz właściwość towaru lub usługi, które są przedmiotem transakcji handlowej.

W ustawie o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych uzupełniono przesłanki oceny tego, czy postanowienia umowne są rażąco nieuczciwe wobec wierzyciela o:

- ❖ Sprawdzenie czasu, którego dłużnik zwykle potrzebuje do zbycia towarów na rzecz osób trzecich;
- ❖ Dostosowanie harmonogramu dostawy towarów lub wykonania usługi w częściach, do harmonogramu odpowiadających im częściowych spłat zobowiązania.

Co to znaczy dla strony transakcji handlowej?

- ❖ Sąd badając, czy przy ustaleniu terminu zapłaty doszło do rażącej nieuczciwości wobec wierzyciela, zbada również czy harmonogram dostawy towarów lub wykonania usługi był dostosowany do harmonogramu płatności. Weźmie też pod uwagę czas, którego zwykle potrzeba do zbycia towarów.

XI.2. Dodatkowe uprawnienia wierzyciela

Cel: Wzmocnienie pozycji wierzycieli w sporach cywilnych między przedsiębiorcami. Zniechęcenie dłużników do przeciągania postępowań w celu doczekania do terminu przedawnienia roszczeń.

W stanie prawnym obowiązującym do końca 2019 r. to na wierzycielu spoczywa obowiązek udowodnienia, że termin zapłaty przewidziany w umowie jest wobec niego rażąco nieuczciwy. Z kolei ustalenie, że termin zapłaty był rażąco nieuczciwy, może nastąpić w okresie 3 lat od dnia zawarcia umowy. Po tym czasie roszczenie o ustalenie, że termin zapłaty w umowie jest rażąco nieuczciwy, ulega przedawnieniu.

Inne uprawnienia
wierzyciela

Aby uprawnienia wierzyciela miały rzeczywisty wpływ na stosunki gospodarcze, wydłużony został czas, w którym wierzyciel może dochodzić nieuczciwego ustalenia terminu. Trudno spodziewać się, bowiem, aby wierzyciel podważał zawartą przez siebie umowę, gdy często nadal łączą go z dłużnikiem bieżące relacje handlowe. Wydłużenie czasu na dochodzenie nieuczciwego ustalenia terminu wpłynie na dłużników, którzy będą musieli liczyć się z możliwością działania przez wierzyciela nawet po „faktycznym” wykonaniu umowy.

Poza tym w praktyce możliwe było wymuszenie na wierzycielu - przez silniejszego ekonomicznie dłużnika - zrzeczenia się roszczenia o ustalenie, że termin zapłaty w umowie jest rażąco nieuczciwy. Wymuszenie takie, znacznie utrudnia wierzycielowi korzystanie z jego praw.

Po zmianie:

- ❖ ciężar dowodu będzie spoczywał na dłużniku i to on będzie musiał udowodnić, że termin zapłaty dłuższy niż 60-dniowy nie jest rażąco nieuczciwy wobec wierzyciela,

- ❖ trzyletni termin na ustalenie, że termin zapłaty był rażąco nieuczciwy wobec wierzyciela będzie biegł od dnia, w którym miała nastąpić zapłata lub w którym nastąpiła zapłata, a nie od dnia zawarcia umowy,
- ❖ zrzeczenie się roszczenia o ustalenie, że termin jest rażąco nieuczciwy wobec wierzyciela będzie nieważne.

Co to znaczy dla strony transakcji handlowej?

- ❖ Jako wierzyciel będziesz miał więcej czasu na wniesienie powództwa o ustalenie, czy termin zapłaty jest rażąco nieuczciwy.
- ❖ Jeżeli jako wierzyciel ulegniesz presji dłużnika i złożysz oświadczenie o zrzeczeniu się roszczenia o ustalenie, że termin zapłaty w umowie jest rażąco nieuczciwy, Twoje zrzeczenie będzie nieskuteczne i sąd go nie uwzględni.
- ❖ Jeżeli ustalony w umowie termin zapłaty przekroczy 60 dni, to dłużnik będzie musiał udowodnić, że termin ten nie jest rażąco nieuczciwy wobec wierzyciela.

XI.3. Identyfikacja dużych przedsiębiorców

Cel: Ułatwienie obrotu poprzez identyfikację dużych przedsiębiorstw.

Przepisy obowiązujące do końca 2019 r. nie różnicują sytuacji przedsiębiorców w zależności od ich wielkości. Widoczna jest jednak potrzeba wprowadzenia rozwiązań, które będą przeciwdziałać nadużywaniu pozycji ekonomicznej przez większe podmioty. Dlatego - do ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych wprowadzono definicję mikroprzedsiębiorcy, małego przedsiębiorcy, średniego przedsiębiorcy oraz dużego przedsiębiorcy.

Poza tym duży przedsiębiorca jako dłużnik będzie składał drugiej stronie transakcji handlowej oświadczenie o tym, że ma status dużego przedsiębiorcy. Oświadczenie to powinno być złożone najpóźniej w momencie zawarcia umowy i w formie właściwej dla umowy.

Co to znaczy dla strony transakcji handlowej?

- ❖ Jeżeli jesteś dużym przedsiębiorcą - i to Ty jesteś zobowiązany do zapłaty za dostarczone towary lub wykonane usługi - masz obowiązek złożenia oświadczenia o tym, że masz status dużego przedsiębiorcy. Musisz to zrobić najpóźniej w momencie zawarcia umowy.
- ❖ Oświadczenie to powinieneś złożyć w formie właściwej dla umowy.
- ❖ Jeżeli nie złożysz takiego oświadczenia albo złożysz oświadczenie niezgodne ze stanem rzeczywistym, podlegasz karze grzywny.

XII. ZADAWANE PYTANIA

1. Jestem przedsiębiorcą budowlanym. Zawieram umowy z osobami fizycznymi, które nie prowadzą działalności gospodarczej. Czy - gdy moi kontrahenci nie płacą

w terminie - mogą żądać odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych?

Nie, odsetki za opóźnienie w transakcjach handlowych należą się stronom transakcji handlowej. Osoba fizyczna, która nie prowadzi działalności gospodarczej nie jest stroną transakcji handlowej w rozumieniu ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych. W relacjach pomiędzy przedsiębiorcą a osobą fizyczną, która nie prowadzi działalności gospodarczej kwestie odsetek należnych za opóźnienie regulują przepisy Kodeksu cywilnego (art. 481).

2. Jakie odsetki przysługują wierzycielowi w transakcji handlowej?

Jeżeli w umowie ustalono termin zapłaty dłuższy niż 30 dni, wierzyciel może żądać odsetek ustawowych po upływie 30 dni – liczonych od dnia spełnienia swojego świadczenia i doręczenia dłużnikowi faktury lub rachunku, które potwierdzają dostawę towaru lub wykonanie usługi – do dnia zapłaty, ale nie dłużej niż do dnia wymagalności.

Wysokość odsetek ustawowych reguluje art. 359 Kodeksu cywilnego. Stopa odsetek ustawowych stanowi sumę stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 3,5 punktów procentowych, co przy obowiązującej stopie referencyjnej daje 5%.

Jeżeli wierzyciel spełnił swoje świadczenie, a dłużnik nie zapłacił w terminie, wierzycielowi od dnia następującego po terminie zapłaty należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych.

Stopa odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych równa się sumie stopy referencyjnej NBP i 8 punktów procentowych. Odsetki te do 31 grudnia 2019 r. wynoszą 9,5%. Od 1 stycznia 2020 r. stopa odsetek za opóźnienie w transakcjach handlowych będzie równa sumie stopy referencyjnej NBP i 10 punktów procentowych. Jeżeli stopa referencyjna NBP pozostanie na niezmiennym poziomie, odsetki te będą wynosiły 11,5%. Wyjątek stanowią transakcje handlowe, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny będący podmiotem leczniczym. W takich transakcjach odsetki pozostają na niezmiennym poziomie (stopa referencyjna NBP plus 8 punktów procentowych).

Np. jeżeli termin zapłaty został ustalony na 45 dni, a dłużnik uregulował płatność 60. dnia, wierzyciel może żądać odsetek ustawowych od 31. do 45. dnia, natomiast odsetki ustawowe za opóźnienie w transakcjach handlowych przysługują wierzycielowi za okres od 46. do 60. dnia.

3. Czy wierzyciel musi zmniejszyć podstawę opodatkowania (w podatku dochodowym od osób fizycznych), w przypadku gdy dłużnik nie ureгуluje zobowiązania w ciągu 90 dni?

Nie jest to obowiązek, ale uprawnienie. Wierzyciel, który nie otrzyma zapłaty za dostarczony towar lub wykonaną usługę - w ciągu 90 dni od terminu zapłaty określonego na fakturze (rachunku) lub w umowie - będzie mógł pomniejszyć swoją podstawę opodatkowania o wartość wierzytelności zaliczaną do przychodów należnych. Jeżeli po obniżeniu podstawy opodatkowania należność zostanie uregulowana (lub zbyta), wierzyciel będzie musiał zwiększyć podstawę opodatkowania oraz zapłacić podatek w rozliczeniu za okres, w którym należność została uregulowana (zbyta). Na dłużnika ustawa nakłada z kolei obowiązek

By odpowiedzieć na to pytanie, należy najpierw odnieść się do definicji transakcji handlowej. Transakcja handlowa oznacza umowę, której przedmiotem jest odpłatna dostawa towaru lub odpłatne świadczenie usługi, jeżeli strony, o których mowa w art. 2 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, zawierają ją w związku z wykonywaną działalnością (art. 4 pkt 1 ww. ustawy).

Definicję transakcji handlowej zawiera również *dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/7/UE z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych*. Zgodnie z art. 2 pkt 1 dyrektywy transakcjami handlowymi są transakcje między przedsiębiorstwami lub między przedsiębiorstwami a organami publicznymi, które prowadzą do dostawy towarów lub świadczenia usług za wynagrodzeniem.

Ponadto, w świetle art. 2 dyrektywa nie narusza prawa stron do uzgadniania harmonogramów płatności w ratach, z zastrzeżeniem stosownych przepisów mającego zastosowanie prawa krajowego. Wobec czego ustawodawca unijny pozostawił krajom członkowskim swobodę w regulacji dopuszczalności spełnienia świadczenia pieniężnego w częściach. Natomiast polski ustawodawca skorzystał z tej możliwości w art. 11 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Przepis ten dopuszcza, by strony transakcji handlowej ustaliły w umowie harmonogram spełnienia świadczenia pieniężnego w częściach, o ile ustalenie takie nie jest rażąco nieuczciwe wobec wierzyciela.

Stwierdzenie, że dane postanowienie umowne jest „rażąco nieuczciwe wobec wierzyciela” przesądza, czy termin zapłaty jest zgodny z prawem. W ustawie o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych (art. 11a ust. 1 pkt 2 i 3) uzupełniono przesłanki oceny czy postanowienia umowne są rażąco nieuczciwe wobec wierzyciela, o:

- sprawdzenie czasu, którego dłużnik zwykle potrzebuje do zbycia towarów na rzecz osób trzecich;
- dostosowanie harmonogramu dostawy towarów lub wykonania usługi w częściach, do harmonogramu odpowiadających im częściowych spłat zobowiązania.

Z kolei, w przypadku ustalenia w umowie, że świadczenie pieniężne będzie spełniane w częściach, uprawnienie do odsetek ustawowych za opóźnienie w transakcjach handlowych oraz do rekompensaty za koszty odzyskiwania należności przysługuje w stosunku do każdej niezapłaconej części (art. 11 ust. 2 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych).

Regulacje ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych nie posługują się natomiast pojęciem umowy ramowej. Termin ten występuje w języku prawniczym dla określenia umów dotyczących współpracy gospodarczej, których przedmiot oraz szczegółowość może być bardzo zróżnicowana. Każdą umowę ramową należy rozpatrywać indywidualnie, jak wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z 5 kwietnia 2006 r., sygn. akt I CSK 189/05: „(...) w obrocie występują w praktyce różnego rodzaju umowy o charakterze ramowym i ogólna ocena ich charakteru oraz skutków zawarcia w nich określonych postanowień umownych byłaby pozbawiona racji. Ocena skutków tych umów wymaga indywidualnego rozważenia ich treści.”.

Jeżeli dana umowa – w języku prawniczym określana jako ramowa – ustala przedmiot dostawy towaru lub usługi oraz sposób spełnienia świadczenia pieniężnego w częściach, należy ją zakwalifikować jako transakcję handlową. Wynika to z definicji transakcji handlowej oraz z brzmienia art. 11 ust. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, który posługuje się sformułowaniem „strony transakcji handlowej” w odniesieniu do umowy regulującej częściowy sposób spełnienia świadczenia pieniężnego jako wynagrodzenia za dostarczone towary i usługi.

Na tych samych zasadach umowa zobowiązująca do współpracy gospodarczej, ale pozbawiona postanowień w zakresie konkretnego przedmiotu dostawy lub usługi oraz sposobu spełnienia świadczenia pieniężnego, nie może być uznana za transakcję handlową. Taka umowa wymaga zawarcia umów wykonawczych, w następstwie których nastąpi dostawa towaru lub wykonanie usługi za wynagrodzeniem.

Warte uwagi jest sformułowanie, jakim posługuje się art. 2 pkt 1 dyrektywy przy definiowaniu transakcji handlowej: „transakcje które prowadzą do dostawy towarów lub świadczenia usług za wynagrodzeniem”. Zwrot ten akcentuje związek pomiędzy umową a dostawą towaru lub świadczeniem usług. Jeżeli umowa nie prowadzi do dostawy towaru lub wykonania usługi, nie sposób przypisać jej miana transakcji handlowej.

Podsumowując, nie jest możliwe zajęcie stanowiska co do statusu umowy ramowej jako transakcji handlowej w oderwaniu od jej konkretnej treści, w szczególności z uwagi na brak ustawowej regulacji w tym zakresie. W rozpatrywanym obszarze znaczenie prawne uzyskuje kategoria umów przewidujących częściowe płatności za towary i usługi, a miernikiem dopuszczalności takiego sposobu spełnienia świadczenia pieniężnego jest rażąca nieuczciwość.

Tym samym do umowy zawartej przed 1 stycznia 2020 r. – która określa przedmiot dostawy towaru lub wykonania usługi oraz reguluje częściowe płatności – należy stosować dotychczasowe przepisy.

Okoliczność, że poszczególne płatności będą następować po 31 grudnia 2019 r., nie powinna mieć wpływu na tę konkluzję. Taka umowa spełnia definicję transakcji handlowej, a pojęcie to jest kluczowe przy interpretacji art. 22 ustawy z dnia 19 lipca 2019 r. o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia zatorów płatniczych. Przepis ten stanowi, że do transakcji handlowych zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się przepisy dotychczasowe.

Przy tym należy zastrzec, że sformułowana zasada stosowania przepisów dotychczasowych do transakcji handlowych zawartych przed 1 stycznia 2020 r. zawiera wyłączenia. Dotyczy to odsetek ustawowych za opóźnienia w transakcjach handlowych oraz rekompensaty za koszty odzyskiwania należności.

Art. 20 ust. 3 ustawy o zmianie niektórych ustaw w celu ograniczenia zatorów płatniczych wiąże wysokość odsetek ustawowych za opóźnienie w transalacjach handlowych z terminem ich wymagalności. Odsetki wymagalne po 1 stycznia 2020 r. należy obliczać wedle nowych przepisów, nawet jeśli wynikają one z transakcji handlowej zawartej przed tym dniem.

Art. 20 ust. 4 ww. ustawy przewiduje dla rekompensaty wymagalnej po 1 stycznia 2020 r. zastosowanie nowych przepisów. Zatem wysokość rekompensaty wynikającej z transakcji handlowej zawartej przed 1 stycznia 2020 r. powinna być ustalona w świetle nowych regulacji, jeżeli stała się ona wymagalna po tym dniu.

Ponadto, zgodnie z art. 20 ust. 2 ww. ustawy, świadczenia pieniężne wynikające z transakcji handlowych zawartych przed 1 stycznia 2020 r. mogą być przedmiotem postępowania w sprawie nadmiernego opóźnienia się ze spełnianiem świadczeń pieniężnych, o ile stały się wymagalne po tym dniu.

Natomiast umowa zawierająca ogólne zobowiązanie do współpracy, ale pozbawiona regulacji dotyczących konkretnego przedmiotu dostawy lub usługi oraz płatności, nie może być kwalifikowana jako transakcja handlowa. W takim przypadku konieczne jest zawarcie transakcji wykonawczych, które będą stanowiły osobne transakcje handlowe. Wobec czego zawarcie takiej umowy przed wejściem w życie ww. ustawy nie spowoduje, że umowa wykonawcza zawarta na jej podstawie będzie objęta dotychczasowym stanem prawnym. W przedstawionej sytuacji każda umowa wykonawcza stanowi odrębną transakcję handlową datowaną na dzień jej zawarcia. Odmienna regulacja prowadziłaby do obchodzenia nowych przepisów – które poprawiają sytuację wierzyciela świadczenia pieniężnego – w drodze zawierania umów regulujących ogólną współpracę gospodarczą.

Zaprezentowaną interpretację należy również odnieść do obowiązującego z dniem 1 stycznia 2020 r. przepisu art. 4c ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach handlowych. Na podstawie tego przepisu dłużnik będący dużym przedsiębiorcą ma obowiązek złożyć drugiej stronie transakcji handlowej oświadczenie o posiadaniu statusu dużego przedsiębiorcy. Oświadczenie składa się w formie, w jakiej jest zawierana transakcja handlowa, najpóźniej w momencie jej zawarcia.

Oświadczenie należy zatem złożyć w odniesieniu do każdej transakcji handlowej, a umowa regulująca przedmiot dostawy towaru lub wykonania usługi, i przewidująca częściowe płatności, stanowi transakcję handlową. Tym samym wymóg złożenia oświadczenia o statusie dużego przedsiębiorcy powstaje na etapie zawarcia tej umowy, a nie w odniesieniu do poszczególnych płatności.

W związku z tym, że przymiotu transakcji handlowej pozbawiona jest umowa o ogólnej współpracy gospodarczej, która nie zawiera postanowień w zakresie konkretnego przedmiotu dostawy lub usługi oraz płatności, wymóg złożenia oświadczenia o statusie dużego przedsiębiorcy należy realizować w odniesieniu do każdej umowy wykonawczej zawieranej na podstawie takiej umowy.

- 14. Co oznacza przesłanka należytej staranności, która ogranicza dłużnikowi będącemu dużym przedsiębiorcą możliwość powołania się przeciwko wierzycielowi będącemu mikroprzedsiębiorcą, małym przedsiębiorcą albo średnim przedsiębiorcą na jego oświadczenie, że nie jest mikroprzedsiębiorcą, małym przedsiębiorcą albo średnim przedsiębiorcą?**

Art. 4b ustawy o przeciwdziałaniu nadmiernym opóźnieniom w transakcjach

handlowych ma przede wszystkim na celu przeciwdziałanie sytuacjom, w którym wierzyciel świadczenia pieniężnego będący mikroprzedsiębiorcą, małym przedsiębiorcą albo średnim przedsiębiorcą składa – w obawie przed utratą kontraktu albo pod wpływem presji ze strony dłużnika – niezgodne z prawdą oświadczenie dotyczące swojego statusu..

W tym celu art. 4b nakłada na dużego przedsiębiorcę – jako dłużnika świadczenia pieniężnego – pośredni obowiązek zweryfikowania statusu swojego kontrahenta. Dłużnik jako druga strona transakcji handlowej dysponuje określoną wiedzą na temat partnera handlowego, która wynika z udostępnionych mu dokumentów oraz informacji handlowych. Tym samym standard należytej staranności należy odnieść do zawodowego charakteru działalności, zakresu wiedzy i posiadanych dokumentów, a także powszechnie dostępnych informacji. Art. 4b nie nakłada natomiast na dużego przedsiębiorcę obowiązku szczegółowego „prześwietlenia” kontrahenta w drodze podejmowania dodatkowych czynności, które wiązałyby się ze znacznym nakładem czasu i kosztów.